— Dar ştii pe cineva care are pisică siameză?
— Petty are o siameză, dar de ce, Amy ?
— Dar pe cineva care să aibă la un loc toate astea ştii ? Adică sufragerie lungă de zece metri, fereastră largă cit tot peretele, podeaua tare, grajd, şofer negru şi siameză, ştii ?
— Nu-mi trece nimeni prin cap. Dar poate ştie Allan, ca doctor el intră în multe case.
— M-am gindit şi eu la asta dar... Kate, cunoşti cumva un bărbat cu glas aspru şi răguşit ?
— Nu, Amy, dar ce înseamnă toate astea ?
— Iartă-mă, Kate, dar nu-ţi pot spune acum. Cred că a fost vorba totuşi de o greşeală. Dar dacă cineva repeta o scenă sau ceva asemănător ? Bine, dar glasurile acelea aveau ceva care dădeau senzaţia de realitate. Ca şi cînd doi oameni ar fi stat de vorbă la intrarea în iad! Cam aşa cum vorbesc îndrăgostiţii a căror dragoste este tainică şi cu păcat...
Convorbirea lui Kate cu Amy fu întreruptă de glasul unui bărbat.
— Am venit prea tîrziu ?
Era Curtis Gregory, care îşi făcu apariţia în cadrul uşii.
— Amy, nu ştiam că ai să fii şi tu aici. Este o sărbătoare sa te avem printre noi.
Chipul lui plăcut şi, de regulă grav, era luminat acum de un zîmbet cald, venit din inimă.
Amy îi zîmbi şi ea afabil.
— Cum, nu beţi chiar nimic ? întreabă Curtis. Pot să vă aduc puţin sherry ?
— Pentru dumnezeu, Amy, interveni şi Peter pentru a-şi saluta sora. Dar e snobism curat să bei sherry ! De ce nu bei şi tu martini ca toată lumea, zise el cu glasul protector moştenit de la mama sa.
— Am să aduc sherry, îl întrerupse Curtis. Pe drumul către masa cu băuturi el se opri în faţa soţiei sale, zicîndu-i : „Unde ai fost toată după-amiaza, Esther ? Credeam că treci pe la club să mă iei pentru a ne duce la bazin !".
Amy nu auzi răspunsul. Se întoarse către fratele ei.
— Asta-i tot ce ai avut să-mi spui, Peter ?
— Tu ştii, diplomaţia... diplomaţii sînt zgîrciţi la vorbă, interveni Kate, caustică.
— Ei, surioară, tu ştii cît sînt de bucuros c-ai venit, zise el încercînd zadarnic să facă pe ruşinatul. Şi-apoi, încă n-am ajuns în ministerul de externe. Încă nu m-am hotărît...
Peter cocheta cu mai multe meserii. Se gîndise să intre la finanţe, în gazetărie etc., dar cînd să treacă la concret, să se ţină de cuvînt găsea de fiecare dată cîte o scuză pentru a nu fi nevoit să se despartă de căldura casei părinteşti. Era evident că soţia lui, Kate începuse să se arate nemulţumită de dependenţa materială faţă de mama lui.
— Trebuie să te apuci de ceva, zise ea cu voce obosită. Mi-aş duce mai bucuroasă viaţa într-un cuibuşor al nostru decît să trăiesc la nesfîrşit sub acelaşi acoperiş cu mama...
Natalie nu reuşi să distingă cuvintele, dar urechea ei versată pricepuse tonul spuselor lui Kate. Din această cauză interveni foarte rapid pentru a sparge trioul Amy-Kate-Peter.
— Copii, acum chiar că trebuie să ne apropiem de masă, zise ea tare pentru a fi auzită de toată lumea. Allan, domnule Payne, Esther, luaţi-vă paharele şi veniţi lîngă masă. Cred că nu avem motive să începem dansul prea tîrziu...
Payne, pe care din toată societatea doar Amy nu-l cunoştea, păşi la lumină odată cu Esther. Toată atenţia lui Amy era însă concentrată asupra Estherei. Era o femeie de la care nu-ţi mai puteai lua ochii. Părul îi strălucea iar chipul ei avea perfecţiunea statuilor de marmoră greceşti. Frumuseţea ei avea însă ceva aparte, un neliniştitor element tainic, pus în evidenţă de un zîmbet discret, languros.
— Dragă Amy, tu chiar nu mă mai cunoşti ? Nu mă mai ţii minte ? Ne-am văzut cînd m-am căsătorit. Erai o dulceaţă de fată, simplă şi serioasă.
— Simplitatea mi-a rămas, zise Amy neavînd curajul să spună mai multe şi nevenindu-i să-şi creadă în propriul glas. Glasul Estherei era iute, clar, foarte rece şi avea timbrul înalt. Amy nu se îndoia cituşi de puţin că recunoscuse glasul pe care îl auzise la telefon... Glasul acela care învăluia cuvintele : „Dacă... Înainte de moarte să avem celulele una lîngă alta...". Dar cu cine vorbea ? Aceasta-i întrebarea !
Fereastra largă era deschisă spre terasă. Aerul nopţii era atît de nemişcat, încît flacăra luminării era tot atît de dreaptă pe cît de dreaptă era luminarea însăşi. Obiectele de mahon lustruit îi reflectau razele ca o oglindă roşie. Natalie zisese ceva de cină, în realitate era vorba de-o simplă gustare rece. Musafirii îşi luară mîncarea de pe măsuţele aranjate în acest scop, numai cafeaua o turna o servitoare. Întorcîndu-se cu farfurioara spre măsuţă, Amy se opri aproape de Payne, invitatul familiei Gregory.

★

Dintr-o privire fugară Amy îşi dădu seama că Payne era un tînăr atlet, zvelt şi înalt. Văzîndu-i apoi faţa de aproape, ea îşi zise că putea avea ceva mai mult de treizeci, poate ceva mai puţin de patruzeci de ani. În jurul ochilor şi al gurii îi apăruseră deja cîteva riduri. Era bronzat. Avea o faţă cu toate feţele, dar cînd zîmbea, faţa lui trăda multă veselie, mult curaj. Zîmbetul aventurierului înnăscut, care se deosebea de alte zîmbete întocmai cum se deosebeşte flacăra caldă, pîlpîitoare a luminii de fascicolul luminos, dar rece al unui bec. „Eşti cea mai tare femeie din cîte cunosc... De ce iubesc...".
Da, Amy îşi putea imagina cum ar răsuna aceste cuvinte în gura lui Payne. Simţi însă că-i pierise orice urmă de zîmbet la gîndul că aseară auzise glasul lui !
— Sînteţi domnişoara Corbett, nu-i aşa ? Iertaţi-mă, nu s-a obosit nimeni să ne facă cunoştinţă. Eu sînt Matthew Payne.
Amy respiră adînc. Glasul lui era profund şi adînc şi bărbătesc, dar cu toate astea melodios, chiar moale. Rostea cuvintele întocmai ca oamenii din sud.
Puse cap la cap, lucrurile se legau. Aşadar, un bărbat în toată firea, care nu arăta cituşi de puţin a fi o fire sensibilă, era oaspetele familiei Gregory. Mai mult, era un străin al cărui glas Amy nu-l auzise niciodată pînă atunci. Să fie posibil ca el să fie una şi aceeaşi persoană cu cea pe care Amy o ascultase, iar acum să-şi fi schimbat vocea ? Bine, dar aşa ceva ar fi reuşit numai un artist..
— Nu v-am văzut niciodată pe scenă ? Sau în vreun film, domnule Payne ?
— Pe mine ? Arăt eu a aşa ceva ?
— Nu mă refer la înfăţişarea dv. ci la vocea dv., zise ea privindu-l fix. Cred că v-am auzit vocea cîndva...

— Mira-m-aș, făcu el încruntîndu-se și încercînd să-și amintească. N-am apărut niciodată pe ecran, iar eterul mi-a purtat glasul o singură dată. Era după război, făceam stagiul la cercetași. Zîmbi din nou. Să fie vorba cumva de acea unică emisiune de radio ?

— Nu, nu, zise Amy întorcîndu-i zîmbetul. Acum că războiul s-a sfîrșit, cu ce vă îndeletniciți ?

— Lucrez la asigurări, a fost dealtfel ultima mea ocupație înainte de a pleca la război.

— Ultima ?

— Da, pînă atunci am trăit cum am putut : am însemnat vite în Texas, am lucrat ca tehnician în Mexic. Nouă meserii, zece mizerii, știți cum se spune...

— Matt, ai putea să fii mai serios cînd vorbești de propria-ți persoană ! Glasul acesta rece o înghețā pe Amy, asta cu atît mai mult cu cît ea nu observase că Esther, care stătea dincolo de masă, asculta convorbirea lor. Apari ca un aventurier, dar pe Amy n-o duci cu una cu două. Este ea tînără și pare lipsită de experiență, dar naivă nu-i ! Nici cît negru sub unghie ! Ochii Estherei, care se odihniră o clipă pe Amy, aveau o expresie enigmatică.

— Mi-am dat repede seama de asta, răspunse el.

— Matt a dus o viață foarte interesantă, i se adresă Esther lui Amy. A trăit pe pielea lui întîmplări și situații pe care astăzi abia le mai citește omu' prin romane. Mai ales cînd a fost la cercetași..

— Iertați-mă, am fost aspră cu dv., zise Amy. M-a frapat glasul dv., l-am mai auzit... eram sigură că l-am mai auzit undeva...

— Glasul ? Ochii Estherei sclipiră în flacăra luminării. Ce vă face să credeți că ați mai auzit undeva glasul lui Matt, Amy ?

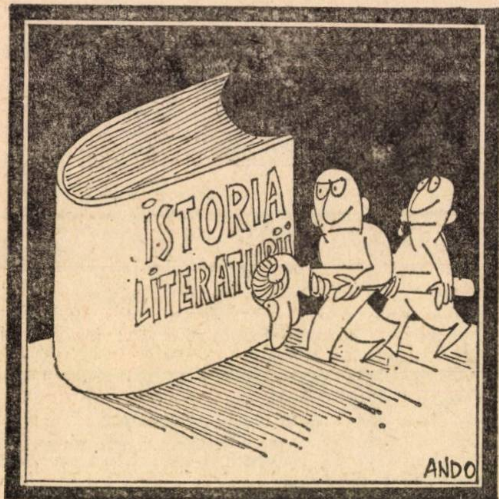
— Sinceră să fiu, nici nu știu.

Spusele lui Amy o mai liniștiră pe Esther.

După cină. în hol, Amy îl acostă pe Allan.

— O să discutăm pe drum problema ta, îi zise el.

Afară în fața casei erau două mașini. Amy recunoscu cupeul lui Allan. Mașina cea mare era desigur a familiei Gregory. Natalie ședea de-acum pe bancheta din spate și își aranja fusta. Deodată Peter spuse :

— Nu-mi place să merg cu căruța asta ! Esther, vino cu mine. O să scot cabrioleta mea. Nici lui Kate, nici mamei nu le propun acest lucru, știu că se tem că vîntul o să le strice părul...

Peter spuse foarte calm aceste cuvinte, ca și cînd ar fi fost vorba de un lucru foarte oarecare. Amy însă înțelese cîte eforturi făcea și făcuse Peter pentru a păstra tonul respectiv.

— Vin ,Peter, vin foarte bucuroasă, rîse Esther. Noaptea e mult mai frumoasă decît ziua. Simt o adevărată plăcere să mă pot plimba noaptea cu o mașină deschisă...

Kate se așeză tăcută în mașina cea mare, lîngă Natalie.

— Ție, Matt, nu-ți rămîne altceva de făcut decît să iei loc lîngă doamne. Eu am să șofez.

Curtis Gregory rostise aceste cuvinte ca și cînd n-ar fi fost conștient de încordarea care domnea între ei. În scurtă vreme mașina cea mare se puse în mișcare.

— De ce este mai frumoasă noaptea decît ziua ? întreabă Allan.

— Cum puteți pune o asemenea întrebare ? Esther ridică privirea cătînd spre stele. Gluga îi căzu de pe cap. Ziua e obișnuită, noaptea în schimb e plină de taine. Și de groază !

Cabrioleta lui Peter se ivi din garaj și se opri după colț. O rază de lumină căzu pe mîneca hainei lui Peter cînd acesta duse mîna să deschidă portiera.

— Așteaptă, Peter ! Amy era foarte bucuroasă că i se ivise prilejul de a torpila romantica bunădispoziție a Estherei. Ai ceva pe mînecă, continuă ea. Și zicînd acestea, în chip de cea mai bună surioară, luă de pe mîneca lui, cîteva fire de păr galben-maron.

— Cele trei fire din lîna de aur a frumoasei blonde ! adăugă Allan.

— Nu, zise Amy cu glas incolor. Arată mai degrabă a păr de pisică siameză.

Mașina lui Allan trecu de Oldport și. după ce depăși șoseaua națională dintre cîmp și pădure se îndreptă spre Club. Chipul bronzat al lui Allan rămase în întuneric, Amy însă îi văzu dinții albi cînd acesta rîse.

— Erai foarte alarmată cînd ai vorbit la telefon, zise el. Ce s-a întîmplat ?

Amy tăcu o clipă apoi zise :

— Allan, te rog să-mi spui ceva. Ce părere ai tu despre Esther Gregory ?

— Este femeia cea mai remarcabilă din cîte am văzut. Expresia „frumoasă" reprezintă pentru ea ceva banal, uzat. Frumoasă se spune astăzi despre orice stăruleț de cinema sau manechin. De obicei frumusețea lor este datorată artei fotografilor sau machiorilor. Frumusețea Estherei nu-i un truc ! Esther este ea, pur și simplu. Ea este un mod de a fi : cum merge, cum rîde, cum respiră, cum vorbește...

— Îți place ?

— Bine-nțeles. Ție nu ?

— E subjugantă, dar n-aș putea spune că-mi place.

— Pînă în seara asta tu ai văzut-o o dată sau de două ori, nu-i așa ?

— O dată, cînd s-a măritat.

— Esther are ceva comun cu persoana despre care vrei să-mi vorbești ?

Lăsară în urmă ferma. Esther părea plină de căldură, agreabilă, dar și periculoasă. De ce periculoasă ? se întreabă Amy. Ce naiba, nu mă simt în siguranță nici pe șoseaua asta cunoscută, alături de unul dintre cei mai vechi prieteni.

— Da, Allan, are. Și nu-i ceva plăcut, dar poate nici nu s-ar cădea să-ți spun din moment ce ești atît de bun prieten cu ea.

— Nu sîntem prieteni în adevăratul sens al cuvîntului, zise Allan cu voce liniștită domoală. Nu-i vorba despre niște relații... Așa că, te rog, continuă.

Allan asculta liniștit în timp ce Amy repeta pentru a cîștiga ceva timp.

— Dar glasul bărbatului nu l-ai putut identifica?

Amy nu-i vedea fața. Glasul lui era echilibrat.

— N-am reușit încă. Dar al femeii, da. Și sînt sigură! N-ar fi exclus ca vocea bărbatului să fi fost modificată de telefon. Ceea ce știu însă este faptul că este vorba despre un om cultivat, erudit.

— Ești sigură? Povestea cu Paolo și Francesca o știu astăzi foarte mulți oameni.

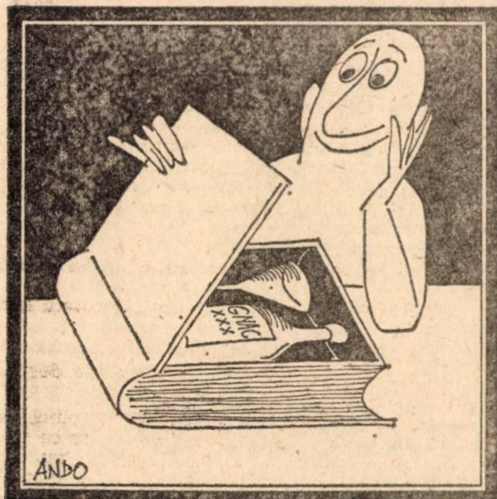
— Da, dar nu s-ar putea spune că foarte mulți oameni au auzit de Andrew Marrell, zise Amy și începu să recite:

„...căci liniștea și pacea le-om găsi
după al morții ceas.
Păcat, acum și sărutărilor
venitu-le-a clipa de bun rămas."

— Spuneai că versurile astea le-a recitat femeia? întrebă Allan.

— Da, dar în mod cert ea nu le trăia din moment ce ele nu i-au spus nimic bărbatului aceluia, o ținu Amy pe a ei. Ce crezi, Allan, n-ar trebui să anunț poliția?

— Ar fi oare înțelept? respiră Allan. Motivele tale sînt pur subiective. Nu ai decît convingerea că ai identificat vocea femeii pe care ai auzit-o la telefon. N-ai nici un martor, în schimb singură spui că telefonul modifică vocea omului. Ai putea să te și înșeli. Tot așa cum ai fi putut înțelege greșit unele cuvinte. Poate cei doi nici n-au folosit cuvîntul „crimă". Dar să acceptăm că ai auzit bine și că ai reținut cuvînt cu cuvînt. Nici asta nu înseamnă mare lucru. N-ar fi exclus ca în locul acela să fi fost un radio, ca tu să fi auzit deci frînturi dintr-o emisiune polițistă. Chiar dacă nu vrei să ții seama de Esther, să-l ai în vedere pe Curtis.

— Dar tocmai de el este vorba, Allan! Dacă femeia aceea cu gînduri criminale este Esther Gregory, atunci victima nu poate fi altcineva decît Curtis.

— Curtis? Un moment, să stăm și să rumegăm lucrurile. Allan trase mașina pe gazonul de iarbă de lîngă șosea și opri. Se întoarse apoi și o privi pe Amy în față. A rostit vreunul din ei numele Curtis?

— Nu, asta nu. Oscilările din glasul ei trădau neliniște. Dar era discuția a doi îndrăgostiți, asta-i foarte limpede. „Ești cea mai tare femeie din cîte cunosc... De ce iubesc..." E vorba de o iubire tainică, precum cea a lui Paolo și a Francescăi... Cine cade deobicei victimă femeii care pune la cale o crimă împreună cu iubitul ei? Soțul, nu?

— Știi că există și divorțuri?

— Știu, dar Curtis are bani. Pînă a nu pleca la război a făcut și el oarecare comerț, nu? Dacă nu mă înșel se ocupa cu exportul de mătase. Dacă Esther nu are bani și dacă iubitul ei este sărac...

Allan își privi mîinile care tocmai răsuceau volanul.

— Mi-am dat seama chiar de la început că iei totul foarte în serios. Acum vreau să-ți spun un lucru: de la bun început mi-a fost foarte limpede care este locul cu pricina. Descrierea ta mi-a fost suficientă: femeia „tare", mîndră, podea tare, lungime de zece metri, fereastră cît tot peretele, privire spre terasă, pisică siameză, grajd...

Și negrul!

— Întîmplător, negrul e un alb din Alabama. Cine nu-i vede fața are impresia că-i negru, zise Allan rîzînd. Nu știi că astă primăvară mi-am făcut casă? Încăperea de care vorbești este întîmplător, salonul de așteptare de lîngă cabinetul meu.

— Allan...! Cuvintele îi rămaseră în gît. Respirația i se tăie.

— Ei? Și acum...? Glasul lui avu un ton nou. Acum nu mergem la nici un club, dăm fuguța pînă la mine să aflăm cine a fost acolo azi după amiază.

Mașina opri și intră pe o stradă luminată de la periferie.

— Asta-i o întîmplare ciudată, Allan...

— Care întîmplare?

— Că atunci cînd centralista mi-a dat greșit legătura, mi-a dat de fapt numărul tău.

— Ce naiba, tu nu pricepi ce s-a întîmplat? o întrebă Allan rîzînd în continuare. Voiai să-mi telefonezi după ce o vei fi salutat mai întîi pe mama ta, la familia Gregory. În cap aveai însă numărul meu de telefon și așa se explică faptul că din neatenție nu ai cerut centralistei numărul lui Gregory, ci pe al meu. Poate că ai avut de gînd să mă suni pe mine întîi și nu pe mama...

— Nu mă băga în Freud, te rog, protestă Amy.

— Dacă femeia pe care ai auzit-o vorbind la telefon era cu adevărat Esther Gregory, și dacă centralista aia ți-a dat greșit legătura, se pare că din punct de vedere matematic problema este imposibilă. În Oldport sînt atîtea centrale telefonice și din toate numerele centralista îți alege, din întîmplare, numărul din încăperea în care tocmai se găsea o femeie pe care o cunoști, dar care nu locuiește acolo! Uite, treaba asta n-o pot crede. Dacă însă numărul greșit nu a fost dat întîmplător, mai bine zis din gre-

şeală, atunci nu mă mai surprinde că ai auzit glasul cuiva cunoscut.

— Esther a fost astăzi pe la tine ?

— După cîte ştiu eu, nu. Dar să mergem să ne convingem.

Amy îşi amintea casa lui Allan ca fiind lungă şi joasă, văruită în alb. Era aşezată pe o luncă deschisă care împrumutase locului şi numele „în luncă". Acum, la lumina farurilor maşinii Amy văzu că lunca se transformase într-un gazon veritabil, bine întreţinut, cu gard viu de jur împrejur şi că vechii case i se adăugase o aripă nouă. La una din construcţiile anexe lumina era aprinsă.

— Acolo e grajdul ? întrebă Amy după ce maşina se opri.

— Acolo ţin vaca şi calul. Curtis mi-a băgat în cap că trebuie neapărat să-mi iau un cal, dacă vreau să mă menţin în formă. Calul el mi l-a vîndut.

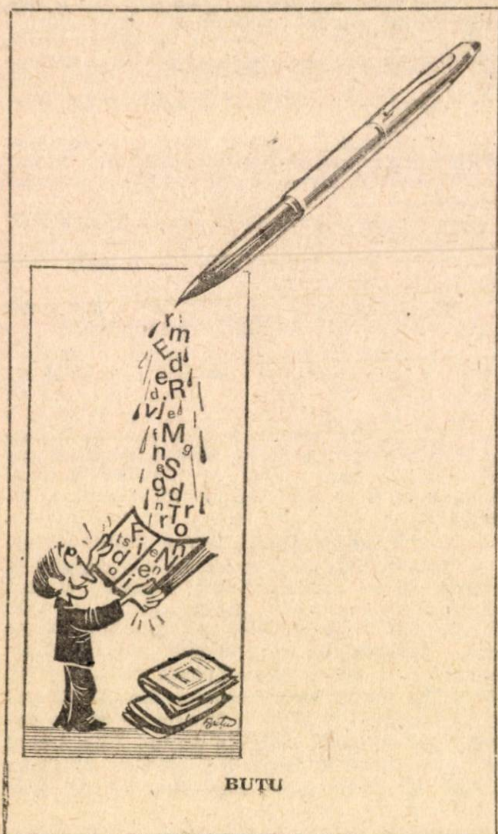
— Ce personal ai ?

— La cabinet, eu şi pacienţii. La hîrţoage mă ajută o soră. Apoi o menajeră, doamna Adams, un suflet credincios. Tocmai ea are pe conştiinţă pisica siameză...

— Dar cu băiatul cela din Alabama, care vorbeşte ca un negru, ce-i ?

— Îl cheamă Sharpe. Vine aici de două ori pe zi pentru a avea grijă de animale. În plus, întreţine gazonul.

— Iar aici avem terasa şi fereastra largă, zise Amy.

BUŢU

Allan deschise uşa principală, care nu era încuiată.

— Tu nu încui ?

— După cum vezi, nu. Doar sîntem la Oldport, nu ?

Allan o luă înainte. Pe o uşă din stînga intră într-o încăpere şi aprinse lumina. Sala de aşteptare era mare, lungă de cel puţin vreo zece metri. Mirosea a nou şi era aseptică. Pe podea nu era nici un covor, era făcută dintr-un material sintetic cu dungi maron. Părea că-i de marmoră şi suna ca pietrele sub greutatea corpului lui Amy.

— Allan, să ştii că aici trebuie să fi fost !

Privirea ei căzu asupra măsuţei pentru telefon.

— Acolo şade sora. Am două legături, una în dormitor, cealaltă în cabinet.

— Sora mai era aici la ora cinci cînd am sunat eu ?

— Pleacă cu cîteva minute înainte de cinci, cînd nu sînt aici.

— Cu alte cuvinte nu are nici un rost s-o întrebăm dacă Esther a fost aici. S-ar putea ca la cinci cînd am sunat eu salonul de aşteptare să fi fost gol... S-ar putea ca Sharpe să fi auzit telefonul în timp ce trecea pe sub fereastră... A intrat cu grijă pentru a ridica receptorul întrucît ştia că tu şi sora eraţi plecaţi de-acuma. Nu era sigur dacă menajera auzise sau nu telefonul. Dar de ce atunci cînd am întrebat de doamna Corbett mi-a răspuns că s-ar putea să fie la grajd ?

— Pentru că efectiv putea fi acolo ! Glasul lui Allan era aspru, trădînd nelinişte. El arăta mai gras, mai obosit şi mai aşezat decît îl ţinea minte Amy. Mama ta şi Peter veneau destul de des pe aici astă vară...

Sharpe a pus receptorul pe masă şi a plecat spre grajd, gîndi Amy cu glas tare. Drumul pînă acolo şi înapoi a durat cîteva minute. În timp ce el era plecat, au intrat în încăpere două persoane — un bărbat şi o femeie. Au intrat fără nici o dificultate, uşa nefiind încuiată. Dacă ar fi fost surprinşi de cineva, ar fi spus foarte simplu că sînt doi pacienţi...

— Dar de ce ar fi venit aici ? întrebă Allan.

Amy rîse.

— Îţi aminteşti ce a întrebat femeia ? „Unde-i nembutalul" ?

— Pentru dumnezeu ! Am să verific îndată ! zise Allan intrînd repede în cabinet. Cînd Amy intră după el îl găsi în faţa vitrinei din perete.

— Laşi cheia tot timpul în broască ?

— Nu, o cheie o port la mine, cealaltă, de rezervă, o ţin în sertarul mesei.

— Aşa că fiecare pacient o poate lua şi folosi...

— Este o cheie de rezervă, zise Allan în timp ce lua din vitrină un tub cu pastile. Se întoarse apoi spre Amy. Mi se pare că lipsesc douăsprezece pastile, dar jur că nu-mi amintesc dacă le-am dat eu la coş sau...

— Acum crezi povestea mea ?

— Mi-ar părea rău, dar cred că nu-mi rămîne altceva de făcut, zise el încuind vitrina. Dar continui să cred că nu ai suficiente dovezi pentru a te duce la poliţie. Aş putea reclama dispariţia nembutalului, dar ceea ce ai auzit tu la telefon e prea puţin pentru a o putea acuza pe Esther Gregory. Şi-apoi, nici măcar nu bănuieşti cine ar putea fi bărbatul care...

— Poate aflăm acum. Ochii lui Amy se aprinseră ca prin minune. Tu nu te-ai gîndit ce s-a întîmplat după aceea ?

— După care aceea ?

— După ce a fost întreruptă legătura telefonică, Sharpe s-a întors din grajd pentru a-mi spune că mama nu-i acolo. A dat peste Esther și individul acela, sau poate i-a văzut doar plecind.

Allan se încruntă.

— Ești sigură că discuția respectivă n-a fost întreruptă la auzul țipătului tău ? N-ar fi posibil ca cei doi, a căror discuție ai ascultat-o, să-și fi dat seama că telefonul era deschis ? În acest caz, unul dintre ei ar fi putut închide și ambii ar fi plecat în grabă pentru a nu fi văzuți de cineva. Ei nu aveau de unde ști că persoana de la celălalt capăt al firului credea că a intrat pe un fir greșit, ei erau convinși că persoana în cauză ascultase o convorbire care avusese loc în această casă ! Iată de ce ei nu-și puteau permite să fie văzuți aici !

— Dar nici așa n-ar fi avut timp suficient pentru a dispare. Sharpe trebuie să-i fi văzut, zise Amy întorcîndu-se cu fața spre grajd. Acum e-n grajd ? Cind a venit era lumină...

Ieșiră din sala aseptică luminată cu tuburi fluorescente și se simțiră deodată ca orbi. Pășind pe gazon, Amy se împiedică.

— Sharpe! strigă Allan deschizind ușa grajdului.

★

Se auzi o izbitură de copită pe podeaua de lemn. Allan deschise ușa și răsuci întrerupătorul. Deasupra peretelui despărțitor apăru capul unui cal, un cap de culoarea castanei, cu o pată neagră pe grumaz. Amy se uită atentă la cercurile albe din jurul ochilor lui mari și foarte vii.

— Liniște-te, fetiță! Ce-i cu tine? zise Allan cu voce care trăda o mare surprindere. „Urgia“ e bine, slavă domnului.

Iapa se mișcă și odată cu ea și umbra ei. Lumina căzu astfel și pe peretele opus. Deodată Amy observă trupul contorsionat al unui om îmbrăcat în haine de lucru. Pe frunte avea întipărit semnul amprentei unei potcoave de cal, pricinuită de lovitura care i-a crăpat craniul. Fața îi era năclăită de singe închegat.

— Sharpe! șopti Allan... Dar „Urgia“ n-ar fi...

— Dar nu „Urgia“ a făcut-o! zise Amy întorcîndu-se spre el. Închise ochii și își sprijini capul de perete. Acum știm ce s-a întîmplat **după aceea !**

Deschise apoi ochii și ieși din grajd clătinîndu-se.

— Allan...

— Sint aici, zise el sărind lingă ea.

— Acum trebuie să anunț poliția despre cele ce am auzit...

— Vrei să spui că pe Sharpe l-a ucis Esther?

— Firește că nu. A făcut-o individul care era cu ea. Sharpe era singurul om care știa că sunase o oarecare fetișcană Corbett, care ar fi putut asculta ce se discuta acolo, telefonul fiind deschis. Sharpe era singurul om care știa că cei doi intraseră aici fără să-și fi dat seama că telefonul rămăsese deschis. Ce naiba, tot nu pricepi?! Cînd s-a întors el din grajd, cei doi stăteau în salonul de așteptare. Le-a spus cine sunase iar ei au înțeles îndată că dacă voi sta de vorbă cu Sharpe voi afla imediat despre cine e vorba. Și bine-nțeles că aș fi stat de vorbă cu Sharpe cu prima ocazie, după ce în prealabil aș fi aflat că locul cu pricina a fost salonul de așteptare. Înțelegi că Sharpe și cu mine am devenit dintr-odată și deopotrivă o amenințare pentru ei? Eu aș fi putut depune mărturie despre convorbirea lor, Sharpe putînd să confirme prezența lor, la ora respectivă, aici. Din această cauză, individul respectiv i-a făcut de petrecanie lui Sharpe, Esther rezervindu-se pentru mine...

— Crezi, Amy, că există oameni în stare să comită o crimă numai pentru a face să dispară învinuirea referitoare la planificarea unei crime ? De nimic altceva nu v-ar fi putut învinui nici pe tine, nici pe Sharpe!

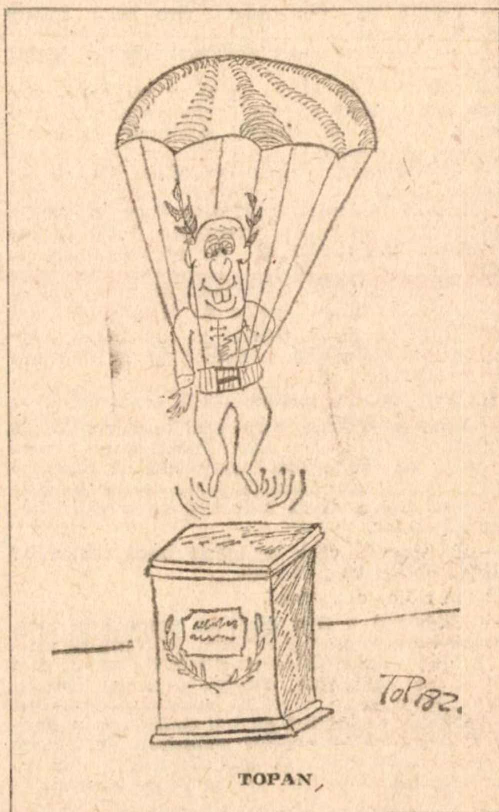
— Dar ce-ai zice dacă și-ar pune în aplicare planul lor de a-l ucide pe Curtis, l-ar ucide, și ar face apoi în așa fel încît crima lor să pară un accident nefericit? Se-nțelege că au un motiv serios, altfel nu văd pentru ce ar fi planificat crima! Dacă acum sau mai tîrziu Esther ar fi învinuită și ea ar nega, împotriva ei ar avea greutate numai o declarație a mea. Dar fără mărturia lui Sharpe eu n-aș putea dovedi nimic în afară de faptul că am auzit glasul Estherei. Ce să fac, Allan?

— Informează poliția, dar nu spune nimic de Esther. Spune-le tot ce știi, dar cred că nu ar fi bine s-o amesteci pe Esther.

— Esther în sus, Esther în jos!

— Cum dumnezeu de nu înțelegi?! Dacă o învinuiești pe Esther fără însă a aduce și dovezi, poliția nu o va putea aresta. Vor fi obligați să o interogheze în cel mai bun caz. Dacă va fi găsită vinovată, ea își va da seama după întrebările care i se vor pune, că a fost recunoscut doar glasul ei, nu și cel al bărbatului cu care era. Ea îi va spune, iar el...

— Și eu am să fiu în pericol? întrebă Amy. Dar vine o mașină, îi vezi farurile?

TOPAN

— Repede! strigă Allan fugind spre casă. Dacă e ceva, rămîi în casă, eu am să sun la poliție.

Mașina se apropie de casă. Din ea coborî o persoană zveltă, îmbrăcată în haine de culoare închisă. Ochii celei care coborîse se opriră o clipă asupra lui Amy. Esther, căci ea era, zîmbi.

— Amy, mama ta este îngrijorată de tine, de aceea am venit, să te căutăm. Ne-am zis că ai putea fi aici...

Din umbră se desprinse a doua siluetă.

— Am primit ordin să te căutăm aici. A venit și Esther cu mine... Dar unde-i Allan?

Amy citi o atitudine de sfidare în privirea Estherei. Fața lui Peter trăda multă malițiozitate. Iată de ce Amy simți nevoia să răspundă cu mută satisfacție.

— Allan? S-a dus să telefoneze la poliție!

— La poliție?

Ochii Estherei străluciră în timp ce ai lui Peter se închiseră. Chestiune de temperament: Peter era iritat, Esther dimpotrivă, medita la rece. Sau toate astea se datorau faptului că Peter era vădit surprins, în timp ce Esther nu!

— A fost ucis un om! Cel care avea grijă de calul lui Allan. Allan zice să așteptăm în sufragerie pînă vin cei de la poliție.

— Bine, dar asta nu ne privește pe noi, zise Peter.

— Pe mine însă mă privește, răspunse Amy. Am fost împreună cu Allan cînd a descoperit cadavrul!

În sufragerie îi întîmpină o pisică siameză galben-cafenie.

— Houri! făcu Esther întinzînd mîna spre ea, dar pisica sări pe bibliotecă.

— Poliția va veni îndată, zise Allan îndată ce trecu pragul.

— Nu le-ar fi fost suficient dacă... îngînă Peter.

— Dar trebuie să le spun și eu ceva, zise Amy. Le-ai spus că am să le comunic o problemă foarte importantă? continuă ea întorcîndu-se spre Allan.

— Bine-nțeles, răspunse Allan. Eu le ies înainte.

— Problemă importantă? făcu Peter privind-o bănuitor pe Amy. Iar dramatizezi? Ce fel de problemă importantă ai tu de comunicat la poliție?

— Am o problemă importantă și-mi permit să o încredințez numai celor de la poliție!

Peter își aprindea țigară de la țigară. Amy era și ea neliniștită. Esther în schimb era imperturbabilă.

Intră Allan care închise ușa în urma lui.

— Vine Murchison, locțiitorul procurorului de district, un tip ca un ogar. Privit dintr-o parte seamănă cu un animal credincios și bine instruit, privit din cealaltă parte, simți tentația să crezi că-i o fiară sălbatică ce trebuie împușcată pe loc.

— Pe tine în care categorie te-ai repartiza? întrebă Esther cu glas rece.

Allan ridică din umeri.

— Cadavrul a fost găsit în gospodăria mea, dar pare să fi fost un accident. În afară de asta, aș putea demonstra cu exactitate de minut cum mi-am petrecut ziua. Sharpe a murit aproximativ între orele cinci și șapte după-amiază. În perioada respectivă eu îmi consultam pacienții. E drept că între două consulturi există cîte o mică pauză, dar... Și-apoi nu aveam nici cel mai mic motiv pentru a-l ucide pe Sharpe!

— Este vorba despre Leon Sharpe? întrebă Peter. Ăsta avea grijă de gazonul nostru. Se întoarse apoi spre Amy: De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu bănuiam că-l cunoști, răspunse.

— Aici toată lumea îl știe pe Sharpe, interveni Esther. Se ocupa de gazoane și garduri vii.

Peter rîse pentru prima dată de la venirea lui în sufragerie.

— Procurorul districtual dramatizează din dorința de a crea emoții, zise el foarte degajat. Cui i-ar trece prin cap să omoare un om ca Sharpe, care n-a făcut nimănui nici un rău?

— Eu cred că a fost ucis, zise Amy.

— De ce crezi asta? întrebă Peter. Zîmbetul îi dispăru de pe față.

Se deschise ușa sufrageriei și bărbatul care intră semăna foarte bine cu un cîine polițist care adulmecă o urmă.

— Sînteți domnișoara Corbett? Domnul Galt mi-a spus că vreți să-mi comunicați ceva. Vă rog...

Amy se uită la el într-un fel ciudat. Martorii care au de comunicat ceva important sînt audiați de unul singur pentru ca nimeni să nu-și poată „ajusta“ depoziția în funcție de elementele aflate, nu?

— Domnule Murchison, aș fi mai bucuroasă dacă am putea sta de vorbă între patru ochi.

Poate că Amy făcuse o greșeală atunci cînd a acceptat intermedierea lui Allan, care fie intenționat, fie neintenționat reușise să-l convingă pe Murchison că mărturia fetei n-ar avea prea mare importanță...

— Domnișoara Corbett e tînără și fără experiență, domnule Murchison, frînse Esther liniștea care se așternuse în sufragerie. Vederea cadavrului a șocat-o într-atît, încît s-a simțit la un pas de isterie. Nu credeți că ar fi mai nimerit ca cineva, eu de exemplu, sau fratele ei ar putea să asiste la interogatoriul pe care, bănuiesc, i-l veți lua?

— Ce părere aveți, domnișoară Corbett? întrebă Murchison indiferent.

Amy simți cum i se urcă sîngele la cap. Pretenția inacceptabilă a Estherei o biciuise teribil.

— Dacă-i vorba pe-așa, fie ! Atunci aflați, domnule Murchison, că ceea ce vreau să vă spun este în legătură directă cu doamna Gregory !

Cu cîteva clipe înainte de a fi rostit aceste cuvinte, Amy avea încă unele îndoieli cum că glasul pe care îl auzise la telefon ar fi fost al Estherei. Acum însă orice urmă de îndoială îi dispăruse.

Uimirea aprinse în ochii Estherei o undă de disperare, iar chipul ei frumos se crispă groaznic. Bărbații nu observară schimbarea pentru că ei o urmăreau cu toții numai pe Amy.

— Nu am idee despre ce vorbești, Amy ! începu Esther cu glasul ei calm, modulat ca-n alte dăți.

— Dragă surioară, interveni Peter cu voce scîrțîită. Iar exagerezi...

Amy se întoarse către Allan.

— Te rog să spui domnului Murchison ! Mă prefac eu ? Exagerez ? Denaturez eu lucrurile ?

— Te străduiești să spui adevărul... E drept că ai fantezie, dar de denaturat nu denaturezi intenționat lucrurile, răspunse Allan încurcat, privindu-i mai întîi pe Peter apoi pe Amy.

Fata se aștepta la un sprijin mai mare din partea lui Allan. O muncea însă gîndul cum să facă să întindă în jurul ei o plasă, așa cum au păianjenii, în care să-și prindă prada.

Esther îi opuse mărturia ei.

Murchison părea sceptic.

— Vă dați seama că este vorba despre un lucru foarte grav, zise el. Dv. o acuzați pe doamna Gregory că dînsa, împreună cu amantul dînsei, se pregătește să-și ucidă soțul. Dar nu aveți nici dovezi, nici martori care să vă susțină punctul de vedere...

— A existat un martor — Sharpe ! Acum e mort. Și asta nu poate fi doar un joc al întîmplării !

— Ca să vă fie clare toate lucrurile, aflați domnule Murchison, interveni Peter foarte nervos, aflați că sora mea are vădite înclinații spre fabulare. Dacă nu mă credeți pe mine întrebați-o pe mama. Amy e o sălbatică. o... De cînd se știe a fost neglijată de mama. Astăzi cînd s-a întors a constatat că mama s-a apropiat foarte mult de Esther, că o iubește mai mult decît pe propria-i fiică. Se poate, deci, deduce ușor că gelozia ei pe Esther a atins punctul culminant. De aceea, cînd a auzit la telefon discuția respectivă, i-a intrat în cap că femeia care vorbea era Esther. În realitate, nu era vorba decît de o piesă de teatru transmisă la radio...

În tot acest timp Esther nu scoase nici o vorbă, expresia feței ei mima însă mirarea.

— Și încă un element mai trebuie avut în vedere, se auzi vocea lui Allan. Doamna Gregory nu ne-a dat niciodată nici cel mai mic motiv pentru a ne îndoi de integritatea ei. Vă spun sincer, eu nu cunosc nici o căsnicie în care dragostea să fie mai la loc de cinste decît în familia Gregory.

— Așa este, interveni Peter, asta o știe toată lumea.

Murchison își țuguie buzele și se uită gînditor la Allan.

— N-ați pomenit nimic de nembutal, domnule doctor. Cum vă explicați că v-au dispărut cîteva tablete ? Înțeleg că menajera dv. i-a văzut pe pacienții care au venit la cabinet între orele cinci și șapte, cînd nici dv., nici sora nu erați aici.

— Pe mine m-a văzut, zise Peter. Eu... n-aș fi vrut să vorbesc despre acest lucru întrucît credeam că este lipsit de importanță. Acum însă sînt nevoit s-o fac. Am venit aici pe la șase, după o aspirină pentru mama. O durea capul, menajera mi-a dat voie să intru. Nu era nimeni acolo în afara pisicii. Așa au ajuns firele alea de păr de pisică pe mîneca mea, Amy. M-am jucat cu pisica...

— Și ați luat și pastilele din sticluță, întrebă Murchison.

— Nici gînd ! De ce aș fi făcut o asemenea tîmpenie ?

— Vă rog să țineți cont că nu știu precis dacă îmi lipsesc sau nu pastile de nembutal, interveni Allan.

Murchison o privi pe Amy și rîse.

— Ultimul dv. punct de sprijin a căzut. Mai bine ați renunța la toate astea și v-ați vedea de odihnă. După aceea se adresă foarte politicos Estherei :Sînteți, cumva, dv. și soțul dv., pacienții doctorului Galt ?

— Soțul meu da. Eu încă nu am fost bolnavă de cînd am venit aici.

— Mi-ați mai putea spune cum v-ați petrecut timpul între orele cinci și șapte după-amiază ?

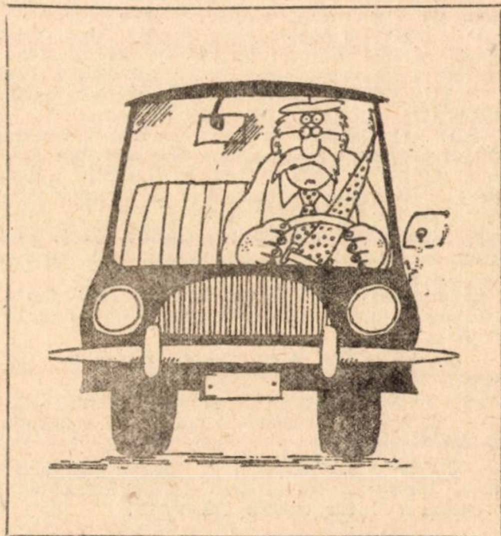
— Bineînțeles. Pe fața foarte gravă a Estherei apăru un zîmbet fugar, ca și cînd o rază de soare ar fi pătruns printr-un nor prevestitor de furtună. Am fost toată după-amiaza acasă, pînă am plecat la cină la familia Corbett. Soțul a fost dus în oraș, iar oaspetele nostru, domnul Payne, vă poate confirma că n-am ieșit deloc din casă. Era în camera lui și scria o scrisoare. În camera respectivă masa este așezată chiar lîngă fereastră, de acolo se poate vedea intrarea principală. Dacă aș fi plecat, m-ar fi observat în mod sigur.

— Dar servitoarele ?

— Amîndouă fetele — Bridget și Anna — erau în bucătărie, se-nțelege deci că n-aș fi putut ieși pe ușa din spate. Zîmbetul Estherei parcă ar fi zis : Dar sînt necesare toate astea ?

Înțelegîndu-i sensul zîmbetului, Murchison îi răspunse tot cu un zîmbet că nu-s necesare toate astea.

— Vă mulțumesc, doamnă Gregory. Toate sînt foarte clare.

Amy simți că o cuprinde greața.

— Nu întreprindeți nimic, domnule Murchison.

Murchison o privi cu un zîmbet, dar acesta nu mai era un zîmbet prietenesc.

— Dar ce-ar trebui să fac, după părerea dv ? Procuratura distructuală nu poate accepta o reclamație dacă aceasta nu este însoțită de dovezi, care ar face-o pasibilă de tradus în fața instanței. Eu cred că ar fi tocmai cazul să cereți scuze doamnei Gregory. Noapte bună.

Ochii lui Amy se împăienjeniseră, urechile îi vuiau. Auzea numai cuvintele „noapte bună" cu care Murchison se despărțise de Allan și Peter. Amy își fixă privirea asupra Estherei.

— Asta-i deci ! zise ea cu voce aspră.

— Asta-i ! răspunse Esther cu voce dulce.

— Va trebui să iau pe cont propriu această problemă, zise Amy ferm convinsă că vorbele ei înțepătoare vor aduce pe chipul Estherei expresia de panică de mai înainte. Se înșelase însă. Esther zîmbi atît de dulce și atît de plictisită, încît Amy începuse să-și cam piardă încrederea în sine. Devenise victima unei iluzii ? Îi citea cumva Esther acest lucru pe față ?

— Copil drag, își potrivi Esther glasul în unduiri plăcute. Sînt foarte nefericită la gîndul că poți crede lucruri atît de groaznice despre mine.

Amy o privi fix.

— I-ați vrăjit pe toți ! Doamne, cum v-au mai apărat amîndoi, cu toate că știau amîndoi și încă foarte bine, că prin aceasta îmi vor tăia craca de sub picioare ! Cred că l-ați putea fermeca și pe nefericitul Sharpe, făcîndu-l să se ridice singur din coșciug ! Și eu sînt aproape gata să mă dau bătută. Am spus aproape, numai aproape... Dacă l-aș ști pe bărbatul cu care ați vorbit azi după-amiază, și care l-a omorît pe Sharpe ! Peter e un naiv, Allan vă admiră. Domnul Payne a fost azi după-amiază acasă cu dv., iar sărmanul domn Curtis a fost dus în oraș. Ce v-ar fi putut împiedica să ieșiți din casă împreună cu domnul Payne și să veniți aici ? Servitoarele erau amîndouă în bucătărie, parcă așa ați spus. Deci nu aveau cum să vă vadă ieșind...

Esther ridică din sprîncene. Fața ei trăda o mare neliniște.

— Dumneata crezi de-adevăratelea că nu-l iubesc pe Curtis ?

— Din păcate pentru mine, vorbiți foarte convingător. Mie însă îmi răsună în urechi discuția dv. cu bărbatul acela. Dacă lui Curtis o să i se întîmple ceva rău, nu voi avea pic de liniște pînă nu vă voi dovedi ! Vă previn !

Amy nu înțelese zîmbetul apărut brusc pe chipul Estherei. Dacă acesta era expresia unei înverșunări, a unei zeflemisiri ipocrite atunci Amy ar fi putut s-o considere ca pe ceva normal. Dar ce ar fi putut însemna privirea aceea ironică, perfidă și aproape veselă ? Ca și cînd Amy ar fi spus o prostie nemaiauzită, care a amuzat-o pe Esther...

În dimineața următoare Amy se trezi tîrziu. În timp ce lua micul dejun veni la ea mama ei, Natalie.

— Amy, tu știi că te iubesc... De ce l-ai pus aseară pe Peter într-o asemenea situație ? În esență ai învinuit-o pe prietena lui, Esther Gregory, de crimă. Cu toate că nu ai nici o dovadă în acest sens.

— Prietena lui ? făcu Amy mirată, punînd pe masă ceașca cu cafea. Credeam că Esther este prietena ta ! Iar dovezi am avut !

Natalie își ascultă fata și în ochi îi apăru o expresie pe care Amy nu o mai văzuse niciodată pînă atunci la mama ei.

— Aș zice că bărbatul acela era Payne...

— Tu mă crezi, mamă ? Tu nu crezi că Esther ar fi capabilă de așa ceva ? !

Natalie rîse.

— Copil prostuț, eu întotdeauna am avut bănuiala că Esther este capabilă de orice. Acesta este de altfel unul din motivele pentru care m-a fascinat.

— Dar eu am crezut că e prietena ta...

— La vîrsta mea femeile nu mai leagă prietenii noi. Nu-mi place Esther, îmi place în schimb societatea ei. Este o ființă decorativă iar cînd organizez serate, știu că bărbații se vor simți bine numai știind-o pe ea prin preajmă. Am știut de la început că ar fi în stare de orice, dovedindu-se teribil de periculoasă dacă cineva i-ar sta de-a curmezișul.

— Crezi că am procedat greșit aseară ?

— Te-ai pripit tare, ai făcut o mare greșeală. Și nu pentru că ar fi vorba despre Esther, ci pentru că e vorba de tine. Ce te privește pe tine dacă Esther Gregory are un amant ?

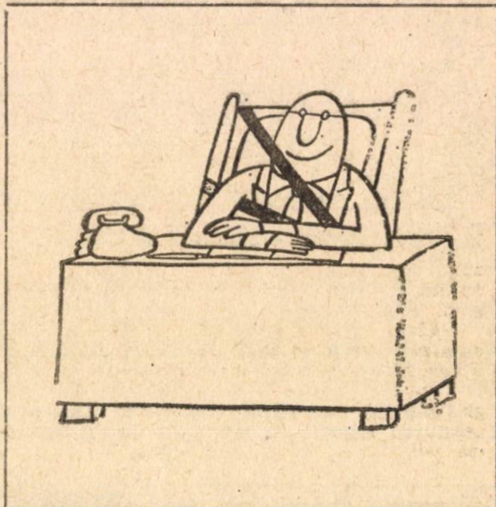
— Asta chiar că nu mă privește, spuse Amy. Dar dacă-i vorba de-o crimă asta mă privește. Asta ne privește pe toți, mamă !

— Crimă ? Doar Esther nu-i nebună ! ! zise Natalie uluită.

— Am auzit-o cu urechile mele !

— Amy dragă, tu știi că oamenii zic cîte-n lună și-n stele. Cel care are de gînd să omoare pe cineva nu vorbește despre acest lucru. Ca și cel care are de gînd să se sinucidă, de altfel. Cei care vorbesc, n-o fac ! Din întîmplare tu ai auzit cînd Esther și iubitul ei debitau inepțiile alea despre crimă. Dar e vorba numai despre o intenție, în realitate ei n-ar putea ucide pentru că nu sînt nici suficient de curajoși, nici suficient de proști. Mie una nu mi-e frică cituși de puțin că Esther l-ar ucide pe Curtis. Mai tare mă tem că domnul Curtis va vrea să divorțeze de ea și că o să înceapă să-și spele în fața lumii rufele murdare...

Amy oftă. De regulă ea nu se înțelegea cu Natalie. Cînd mama ei spuse „...eu întotdeauna am avut bănuiala că Esther este capabilă de

orice", ea se gîndea că Esther ar putea face scandal, nicidecum o crimă! Violența era ceva care rămăsese în afara granițelor experienței lui Natalie.

— Mi-e tot una ce se va întîmpla cu Esther, continuă Natalie. Dar categoric nu vreau ca fiica sau fiul meu să fie amestecați cumva într-o asemenea poveste urîtă...

— Dar Peter... totuși... n-are nimic comun cu treaba asta! zise Amy.

— Ești tu sigură de asta? se încruntă Natalie, Esther este la o vîrstă la care femeile sînt în stare să facă orice pentru a pune mîna pe cîte vreunul mai tinerel...

— Bine, dar atunci afirmația ta că individul acela ar putea fi Payne s-a născut mai degrabă dintr-o dorință decît dintr-o convingere?

— Peter face parte dintre posibilii aleși ai grațiilor ei, dar el, din păcate, n-a avut niciodată perspicacitatea ta. Dar era să uit. Gregory așteaptă jos, vrea să stea de vorbă cu tine... De asta am venit. Am impresia că el vrea s-o apere tot atît de tare pe Esther, pe cît de tare vreau eu să-l apăr pe Peter. Și crede că tu l-ai putea ajuta în această privință. Sper că vei face tot ce depinde de tine.

Amy începu să strîngă micul dejun luat numai pe jumătate și să se îmbrace.

★

Natalie n-a înțeles niciodată femeile de genul Estherei, ea nu știa nimic despre pasiunea devoratoare sau despre abisurile disperării. Pe ea o amuza să joace în limitele regulilor stabilite sau prestabilite. Esther era altfel construită, ea nu stătea pe gînduri atunci cînd voia să spargă tiparele impuse de reguli...

Curtis aștepta în hol, lîngă scări. Avea fața tare căzută.

— Să mergem afară, propuse el. Acolo o să putem sta de vorbă fără a fi deranjați.

O conduse spre scaunele de metal aflate pe gazon. Așezîndu-se față în față, Amy observă că ochii nou-venitului aveau expresia ochilor unui proscris. Parcă ar fi fost ochii altui om...

— Amy, te rog să revezi bine totul înainte de a-mi răspunde la întrebarea pe care am să ți-o pun, începu Curtis, aplecîndu-se puțin spre înainte. Ai putea să compari în fața unui tribunal și să juri că glasul pe care l-ai auzit ieri seara la telefon era al lui Esther?

— Să jur n-aș putea, dar sînt convinsă. Tu nu?

Curtis se împinse în spătarul scaunului iar pe față i se aprinse zîmbetul pe care Amy i-l știa atît de bine.

— Bineînțeles că nu! răspunse el privind-o pe Amy cu ochi de ștrengar și cu zîmbetul lui cald. Eu nu-s chiar căzut în cap, Amy! zise el cu glas domol. Și-apoi sînt cu mulți ani mai în vîrstă decît tine, am mai multă experiență, iar dacă Esther s-ar uita la alt bărbat eu aș fi primul care aș afla acest lucru. Mă crezi?

În glasul lui vibra o sinceritate neprefăcută. Privindu-l în ochi, Amy simți față de el o adîncă compasiune. Dacă Esther poate trăda credința nemărginită a acestui bărbat, atunci ea comite ceva mult mai groaznic decît o crimă, gîndi Amy.

— Crezi că îmi place să vorbesc de dragul de a mă afla în treabă? zise Amy. N-aș fi scos o vorbuliță dacă n-ar fi vorba despre o crimă!

— Înțeleg acest lucru, interveni Curtis cu glas din care chiar se putea deduce că avea această înțelegere. Ai crezut că în felul acesta mă vei apăra, dar nu mă puteai avertiza fără ca Esther s-o afle? Păcat că n-ai procedat mai discret. Acum o să iasă o treabă foarte urîtă. Dacă ai de gînd să mă ajuți, o să ne înțelegem vrei?

— Și ce-ar trebui să fac eu după părerea ta?

— Mai întîi, Esther vrea să discute cu tine. N-ai vrea să-i faci astăzi o vizită?

— Și ce vrea să rezolve cu asta?

— Amy! zise Curtis cu glas de om surprins. Tu n-o iubești pe soția mea?

— Dacă vrei să afli adevărul, auzi-l: nu ne simpatizăm reciproc!

— Păcat... Esther ține mult la tine. Ea este convinsă că toată această neînțelegere se va risipi dacă ar avea posibilitatea să stea de vorbă cu tine. Încerci, Amy?

— Bine, am să încerc. Dar numai ca să-ți fac ție o plăcere. Mai e ceva?

— Da. Mama ta e de părere că ar trebui să ieșim împreună cît mai repede cu putință în public și să ne comportăm astfel, încît să se creadă că nu s-a întîmplat nimic între noi. E necesar acest lucru pentru a ne păstra bunul renume...

— Asta tu i-ai băgat-o mamei în cap! bombăni Amy.

— Mama ta știe cum merg lucrurile în societate, zise Curtis. Ea are suficient curaj și suficientă influență pentru a putea curma această neplăcere.

— Dar mama nu are nici un fel de influență asupra poliției!

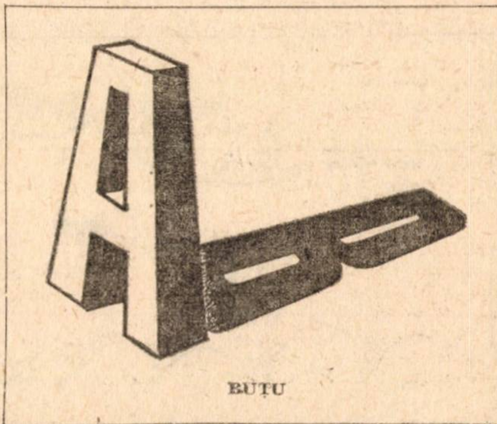
— Are influență socială, să-i zic așa, și acesta este lucrul cel mai important. Poliția am liniștit-o, dar ce ne facem cu opinia publică?! Dacă tu și mama ta apărați împreună cu Esther, cu toții vor crede că mama ta n-a dat crezare învinuirilor aduse Estherei, că ți le-ai retras...

— Nu cumva trebuie să apărăm reputația Estherei?

Curtis tăcu cîteva clipe, apoi spuse:

— Amy, tu nu îți poți imagina cît de mult îmi iubesc soția. Dacă ideea asta fantastică a ta ar fi adevărată, și dacă ea ar iubi într-adevăr un alt bărbat, aș face tot ce mi-ar sta în putință pentru a zădărnici un eventual divorț de îndată ce aș afla că l-ar dori. De aceea toată povestea asta a ta că ar vrea să mă omoare mi se pare caraghioasă. Esther nu are absolut nici un motiv pentru care să dorească să mă înlăture, conchise el cu voce nesigură.

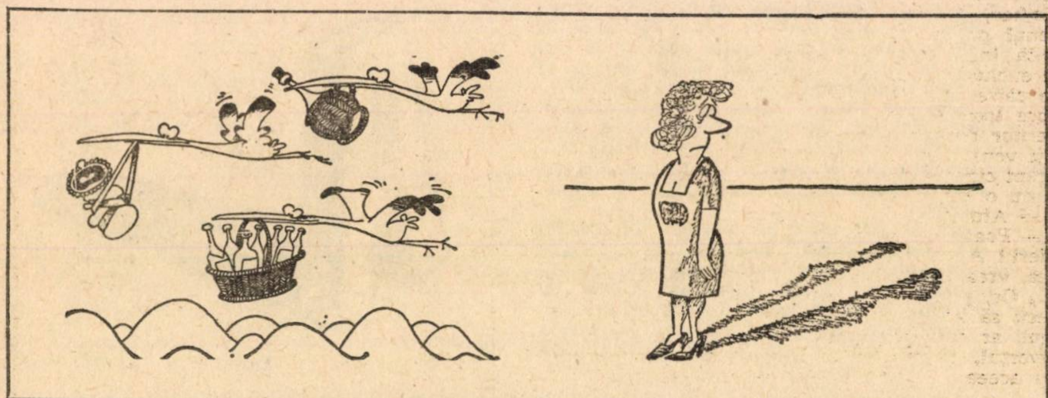
Tulburarea lui Curtis o cuprinse și pe Amy. Începuse cumva să se îndoiască de vinovăția Estherei? Se simți foarte emoționată, de aceea îl întrebă repede:

BUȚU

— Şi cînd ar trebui să jucăm comedia asta ?
— Mîine. Luăm masa la club apoi ne ducem să dansăm. Coctailul l-am putea organiza la noi : tu, mama ta, Peter, Allan, Payne, eu şi, desigur, Esther.
— Formula de ieri seară, remarcă Amy.
— Trebuie, zise Curtis. Ce zici, treci astăzi pe la Esther ? După masă...
— Bine.
— Îţi mulţumesc mult, Amy.
Amy îl urmări pînă cînd ajunse la maşină. El se opri apoi se întoarse şi-i zîmbi, zicîndu-i :
— Şi mai scoate-ţi din cap prostia asta !
Amy se întoarse în casă. În sufragerie dădu peste Natalie care ţinea un ziar deschis în mînă. La început fetei i se păru că mama ei numai se preface că citeşte, întrucît aceasta era „cufundată" în pagina financiară, or ea ştia foarte bine că Natalie nu citea niciodată decît pagina de modă şi recenziile pe marginea unor cărţi. Peter nu se prefăcu deloc, ba chiar lăsă să se vadă că o aşteptase pe Amy.
— Ei ? făcu el îndată ce Amy îşi făcu apariţia în sufragerie.
— Curtis e convins că Esther nu-i capabilă să săvîrşească o crimă. Nici măcar nu vrea să audă de aşa ceva. Ca să-i fac plăcere i-am spus că n-aş putea jura că era glasul Estherei. Azi după masă am să-i fac o vizită, iar mîine după amiază vom participa cu toţii la o sindrofie.
— Mă bucur că v-aţi înţeles. Natalie vorbea de parcă ar fi rezolvat o bagatelă de familie. După aceea se ridică din scaun mai proaspătă şi aproape veselă.
Amy se apropie de Peter şi-l întrebă :
— Peter, spune-mi sincer, a fost ceva între tine şi Esther ? Ceva serios ?
— Cum îţi poţi imagina aşa ceva ?
— Am auzit ieri seară ceva de la Kate...
— De la Kate... Bine... În ultima perioadă e obsedată... rîse el nesigur.
— Esther ţi-a făcut avansuri ?
— Păi..., se înroşi Peter. Dar n-a fost nimic serios.
— Înţeleg, voi aţi creat numai perdeaua de fum, aprecie Amy cu realismul ei de soră.
— Perdea de fum pentru ce ? întrebă Peter.
— Păi... pentru a-l acoperi pe alt bărbat, cu care Esther are ceva serios...
Peter se uită maliţios la sora lui.
— Singurul bărbat cu care Esther s-a întîlnit mai des în ultimul timp e pretenarul tău, Allan Galt.
— Dar de Matthew Payne ce zici ?
— Da, şi el, zise Peter. Dar pe altul nu-l mai ştiu. Dar nu înţeleg de ce ai aşa un parapon pe Esther...
— Uită-te şi tu ce-a făcut din Curtis. Era un ditamai flăcăul şi uită-te acum... Şi nu m-aş bucura deloc dacă ar face şi din tine aşa ceva...
— N-o să reuşească, nu-ţi face griji.
— Acelaşi lucru l-a spus şi Curtis, oftă Amy. Cineva însă trebuie să-şi facă griji !
— De ce crezi că trebuie ?
— Pentru că în adîncul fiinţei mele sînt convinsă că glasul pe care l-am auzit la telefon ieri seară era al Estherei. Şi nu îmi pot da seama care va fi următoarea ei mişcare ! !

★

După amiază o ceaţă deasă învălui ţărmul. Esther stătea în sufrageria ei urmărind jocul flăcărilor ridicîndu-se din cămin.
— Doriţi un ceai ? Ceva mai tărişor ? o întrebă pe Amy.
— Un ceai, nu v-aş refuza cu un ceai...
Esther apăsă pe un buton şi servitoarea aduse îndată tava cu ibricul cu ceai şi ceşti. Tocurile ei răsunau puternic pe podeaua de marmoră de pe care, în lunile de vară, se strîngea covorul.
— Ai adus şi puţină pîine uscată ? întrebă Esther.
— Sigur, madame, răspunse ea cu accent irlandez. Dar să nu uit, în cămară avem un şoarece ! Păcat că nu aţi lăsat să ţin motanul acela drăgălaş care s-a rătăcit ieri pe la noi...
— Să nu mai vorbim de asta, Bridget ! Ştii bine că nu-mi plac pisicile, zise Esther întorcîndu-se spre Amy între timp. Primul meu soţ creştea pisici persane, aşa că sînt sătulă pînă peste cap de ele... Doriţi şi lapte ?
— Nu, mulţumesc. Doar puţină lămîie. Esther, vreu să vă spun fără ocolişuri un lucru, zise Amy după ce plecă servitoarea. În mod cert eu am auzit la telefon discuţia respectivă. Cuvînt cu cuvînt, aşa cum v-am mai spus. Dar aşa cum i-am zis azi dimineaţă lui Curtis, n-aş putea jura că era glasul dv. Adică nu v-aş putea acuza direct... Amy făcu o scurtă pauză pentru a se concentra asupra următoarelor cuvinte : ...atîta timp cît nu se va întîmpla altceva !
— Ce altceva să se întîmple ? întrebă Esther încruntîndu-se.
— Păi s-ar putea întîmpla o groază de lucruri, răspunse Amy privind la focul din cămin. Curtis vă iubeşte cu adevărat, ar fi groaznic dacă l-aţi decepţiona. Dacă aţi face-o, ar muri !
Înfruntarea dispăru de pe chipul Estherei. În-

chise ochii pentru o clipă. Lipsită de lumina lor, fața ei părea tăiată în piatră palidă și dură.

Am supărat-o, și supărată cum e, nu-și mai stăpînește glasul, gîndi Amy.

Pe măsuța de lîngă ușa balconului sună telefonul. Scuzați-mă, zise Esther îndreptîndu-se cu pași repezi spre telefon și bucurîndu-se parcă de pretextul de a se smulge conversației. Alo, rosti ea în aparat, vă sun peste cîteva minute. La revedere!

Esther se uită vigilent spre Amy.

— Trebuie să obțin niște date pentru comitetul de organizare a expoziției de cai. Așteptați-mă, vă rog, puțin. Mă întorc imediat.

Amy se aprinse. Dacă nu se întoarce pînă fumez o țigară, plec! își zise în gînd.

— Domnișoara Corbett?!

Țigara îi căzu din mînă. În ușa salonului pentru muzică apăru Matthew Payne. Îi oferi o țigară din pachetul lui.

— Mulțumesc, nu vreau.

— Nu mă prea aveți la inimă, nu-i așa? zise Payne aprinzîndu-și țigara.

— Ce-i drept, nu!

— Tot e mai bine decît dacă ați fi indiferentă.

Amy își puse mănușile.

— Nu plecați. Spuneți-mi ce anume nu vă place la mine?

— Ați stat la ușa camerei alăturate și ați tras cu urechea. Un tip din ăștia-mi sînteți!

— Și dv. trageți cu urechea — la telefon. Și după aceea nici măcar nu spuneți adevărul!

— Cum vă permiteți? izbucni Amy plină de mînie.

— V-am căzut în disgrație încă mai înainte de a ști dacă am ascultat la ușă sau nu. De ce nu-mi spuneți adevărul? Credeți că eu sînt omul acela pe care l-ați auzit vorbind la telefon cu Esther, nu-i așa?

— Și nu sînteți? îl întrebă Amy privindu-l fix. Privirea ei îl neliniști, dar Payne nu lăsă să se observe acest lucru.

— Vi-l reamintesc, prin glasul meu, pe individul acela? zise Payne pe un ton povocator.

— Se-nțelege că nu. Dacă ar fi fost așa v-aș fi învinuit de prima dată, din prima seară cînd v-am văzut. Glasul dv. este însă singurul lucru care pledează împotriva convingerii mele că dv. ați fost la telefon. Toate spun că individul respectiv ați fost dv., mai puțin glasul. Dintre ceilalți bărbați cu care Esther s-a întîlnit mai des nu există decît Allan și fratele meu, Peter. Nu cred că fratele meu ar fi capabil de acte de violență. Pe Allan îl știu de cînd mă știu și pe mine... Nu are temperamentul romantic al omului care să poată urzi, împreună cu Esther, o crimă. Și, în plus, nu cred că telefonul poate modifica într-atîta o voce cunoscută, încît ea să ajungă de nerecunoscut! N-ar fi exclus ca telefonul să aibă o înclinație aparte către modificarea vocii... Nu știu nimic despre temperamentul dv., dar arătați ca un cuceritor romantic, capabil de acte de violență. Ați venit aici în chip de cunoștință a Estherei, drept cineva din trecutul ei. Cine știe dacă pînă a nu o lua Curtis nu i-ați fost amant?!

— Atunci de ce l-ar fi luat pe Curtis?

— Poate i-a oferit ceea ce dv. nu i-ați fi putut oferi! Acum, cînd a pus mîna pe ceea ce dorea, vrea să-l lase și, în plus, să vă aibă și pe dv. Or, pentru asta, ea nu are altă posibilitate decît să se descotorosească de Curtis. Oricît de mult ar iubi-o, și chiar dacă ar fi de acord cu divorțul, el tot nu i-ar da pînă la ultimul șfanț! De aceea el trebuie înlăturat într-alt mod!

— Dacă aş şti că toate astea le credeţi cu adevărat, ar trebui să fiu nebun să vă ascult. Ar trebui să-mi treacă prin cap gîndul de a vă aduce pe dv. la tăcere ! Uitaţi, domnişoară, care-i treaba ! Nu am fost iubitul Estherei, am fost prietenul primului ei soţ, Charley Maittland.

— Nu-i tot un drac ? Presupun că o cunoaşteţi şi pe soţia lui.

— Aşa este. Pe Charley l-am iubit, pe soţia lui nu. Am suspectat-o tot timpul că ea l-ar fi ucis din pricina banilor pentru asigurare.

Liniştea care se aşternu pentru cîteva clipe îi bubuia lui Amy în urechi.

— Spuneaţi că vă duceţi existenţa vînzind asigurări, zise ea.

— N-am spus că din vînzare, am spus că mă ocup de asigurări. Lucrez ca detectiv în asigurări, eu am fost cel care a cercetat cazul morţii lui Charley Maittland înainte ca asigurările să-i plătească soţiei lui cele cuvenite.

— Dacă i-aţi plătit asigurarea înseamnă că n-a fost vorba despre o crimă...

— Adevăratul motiv al morţii lui Charley nu a fost găsit, asta-i numai o presupunere a mea. Charley era un infirm, a murit în timp ce cobora scările. I se blocase frîna căruciorului. Esther susţinea că în seara aceea nu s-a aflat în toată casa decît ea. Întîmplător însă în seara cu pricina i-am telefonat, cam cu o jumătate de oră înainte de moartea lui Charley. Am auzit atunci o voce străină, nu ştiu a cui era, în orice caz a lui Charley nu era. Individul acela nu a fost găsit, iar Esther neagă că ar fi fost la ea un bărbat străin. Acum am venit aici pentru a afla dacă individul acela a fost Allan sau Peter. N-au fost ei, amîndoi, după război pe ţărmul de vest... ?

Amy încuviinţă fără să scoată o vorbă.

— Cînd a fost recrutat, Allan era sărac lipit, precum o cuşcă pentru şoareci. Tocmai terminase facultatea. Dar parcă Peter nu era total dependent de fusta mamă-sii ?

Amy încuviinţă din nou.

— Oricare dintre ei ar fi putut fi iubitul care să nu-i fi putut oferi Estherei tot ceea ce-i putea da Curtis. Ştiu, aţi putea strîmba frumuşel din nas... Sigur, Allan şi Peter sînt nişte naivi, dar sînt oameni pe care-i ştiţi de-o viaţă, pe care-i iubiţi... Pe cîtă vreme un venetic... un venetic e capabil de orice, nu ? !

— Peter sigur n-a fost !

— Atunci nu rămîne decît Allan. Situaţia începe să devină cu atît mai distractivă, cu cît îl iubiţi. Cu cît cred că-l iubiţi...

— Asta aşa este...

— Dar primul gînd al dv. este spre Peter, chiar dacă aţi afirmat răspicat că n-a fost el. Aşa se petrec lucrurile cînd o fată îşi iubeşte mai mult iubitul decît pe fratele ei...

— Nu cred că ar fi putut fi nici Allan ! Dar nu pricep de ce aţi venit aici dacă n-o iubiţi pe Esther.

— Pentru că cineva de la asigurări mi-a spus că Gregory Curtis s-a hotărît să încheie o asigurare de viaţă în valoare de 50 000 dolari. Moştenitoarea lui este Esther. Dv. trebuie să ştiţi că unii criminali sînt atît de obsedaţi de crimă, încît succesul unei crime îi îndeamnă să o comită şi pe a doua. Din această pricină i-am scris Estherei invitîndu-mă singur aici. Nu-l putea refuza pe prietenul primului ei soţ, nu ? Şi deodată, pe nepusă masă, apăreţi dv. cu poveştioara aia cu ascultatul la telefon ! Murchison mi-a spus, cînd l-am văzut azi dimineaţă, să-i încropesc un alibi Estherei. Amănunte nu mi-a dat... Acum vă rog să fiţi amabilă şi să-mi reproduceţi întreaga discuţie pe care aţi auzit-o la telefon.

— Am să încerc.

Payne îşi pironi ochii pe focul care pîlpîia în cămin şi ascultă.

— Un lucru e foarte neclar în toată povestea asta. În discuţie n-a existat nici o remarcă din care să reiasă sexul posibilei victime. Nu se ştie, deci, dacă e vorba despre o ea sau despre un el.

— Şi ce importanţă are asta ?

— E foarte limpede : un bărbat şi o femeie care se iubesc se hotărăsc să asasineze o a treia persoană. Dar de ce să presupunem că victima trebuie să fie neapărat soţul femeii ?

— Dar cine altul ?

— N-ar fi tot atît de posibil ca îndrăgostiţii să pună la cale o crimă împotriva soţiei bărbatului ? Curtis este sau ar fi capabil să-i faciliteze lui Esther divorţul, dacă ea l-ar cere. Dar Kate ar fi în stare să facă acelaşi lucru pentru Peter ? Nu cumva un tînăr care depinde încă de fusta mamei ar putea fi pus foarte bine la respect ? !

— Nu, sări Amy plecînd clătinîndu-se spre fereastră. Un caer de ceaţă se rostogolea printre copaci învăluind gardul viu... Nu poate fi vorba de Peter ! Nu poate fi vorba de Kate ! Amy îşi lipi fruntea de geamul rece. Nu poate fi vorba de Peter !

Fereastra ţinea cît tot peretele.

Amy se lumină dintr-odată. Se întoarse brusc spre Payne. Privirea fetei îl îngrozi.

— Mi-aţi îndrugat numai minciuni ! Dv. aţi fost. Dv. sînteţi amantul Estherei ! Dv. l-aţi ucis pe Charley Maittland ! Dv. l-aţi ucis pe Sharpe ! Şi tot dv. plănuiţi acum să-l ucideţi şi pe Gregory Curtis ! Acum îmi sînt toate cît se poate de clare ! Şi am să vă demonstrez !

— N-o să reuşiţi pentru că nu este adevărat ceea ce spuneţi !

Amy fugi în hol. Paşii pe care-i auzea în urma ei răsunau ca nişte pinteni.

— Dar pentru dumnezeu, ce se întîmplă aici? auzi glasul Estherei.

Amy se întoarse spre ea. Esther cobora scările largi sprijinindu-se de balustradă. Payne o privea și el pe Esther. Privirile celor doi se întîlniră. Întreagă această scenă îi aminti lui Amy, cu multă exactitate, cum se petrecuseră lucrurile atunci cînd ea ascultase convorbirea telefonică. Flăcările focului din cămin jucau sprintene în ochii Estherei. Expresia de pe chipul lui de copil, dar cu trăsături aspre, îl făcea pe Payne să semene cu un jucător de cărți, cu un aventurier care nu se dă în lături de la nimic.

— Amy ! strigă Esther. Unde vreți să plecați?

— La Allan ! răspunse Amy plecînd spre mașină.

Ajunsă la casa lui Allan, Amy văzu mașina lui parcată în fața garajului.

— Nu poate să aștepte, chiar arde ? întrebă Allan cînd Amy îi spuse că trebuie neapărat să vorbească cu el.

— Pacienții tăi pot să aștepte o clipă, ce-ți spun eu e lucrul cel mai important. Am aflat, individul de care-ți spuneam e Payne. Am dovezi !

— Payne ? Nu poate fi el !

Allan nu reacționă nicicînd atît de lent.

— De ce nu ? El este, și trebuie să facem ceva. Te rog să mă asculți.

— Bine, te ascult.

Allan o urmă pe Amy ca hipnotizat. În salonul de așteptare el se așeză la colțul mesei și își aprinse o țigară.

— Am foarte mult de lucru, Amy. Te rog să fii cît poți de concisă.

— Allan, pe tine situația în care se găsește Curtis Gregory te lasă indiferent ?

— De ce să înnebunesc eu din cauza lui ? Curtis e major, să-și aibă singur de grijă. A fost pus în gardă. Am să fac tot ce-mi cere poliția, dar n-am de gînd să înnebunesc din cauza lui Curtis.

— Nici eu n-am de gînd să înnebunesc, răspunse Amy supărată. Povestea asta mi-a fost aruncată în față ca o mănușă... Te înșeli, Allan... Și mai află că discuția pe care am ascultat-o la telefon nu a avut loc în cabinetul tău ! Cei doi — Esther și Payne — nu au fost aici în seara cînd au discutat despre crimă...

— Ce spui ? sări Allan ca ars.

— După cum mi-a spus Kate ieri seară, Oldport-ul e plin de camere lungi de aproximativ zece metri, cu podele tari, fără covoare și cu ferestre largi cît tot peretele.

— Asta o știu și eu ! i-o reteză Allan. Cred că se cere o explicație. Centralista ți-ar fi putut da legătura cu o sută de alte telefoane. Tu însă ai nimerit într-o casă în care ai ascultat glasul unei persoane pe care o cunoșteai. Al lui Esther. Lucrul acesta se poate explica numai într-un singur fel. Așa cum ți-am spus și ieri, tu aveai în minte numărul meu de telefon pentru că voiai să vorbești cu mine mai înainte de a vorbi cu mama ta. De aceea, te-ai încurcat și vrînd să vorbești cu mama ta, ai cerut numărul meu. Fără să-ți dai seama, bine-nțeles. Avem prieteni comuni, de aceea nu-i de mirare că ai dat peste vocea cuiva pe care-l cunoșteai. E clar ca lumina zilei, nu ?

— A fost mult mai simplu, Allan ! Ce naiba, tot nu pricepi ? Centralista mi-a dat bine legătura ! Și nici măcar nu m-am încurcat.

— Nuuuu ?

— Nu. Îți amintești pe cine am vrut să sun mai întîi ?

— Pe Gregory.

— Exact. Am cerut numărul lor și centralista mi-a dat numărul lor. Am fost derutată însă de faptul că individul care a ridicat receptorul avea glas de negru. Cînd am sunat, tot acolo, a doua oară, o servitoare mi-a răspuns, cu un puternic accent irlandez, că în casa respectivă nu există servitori negri. M-a surprins și cuvintul „grajd". Pînă a nu se căsători cu Esther, Curtis numea construcția respectivă „staul".

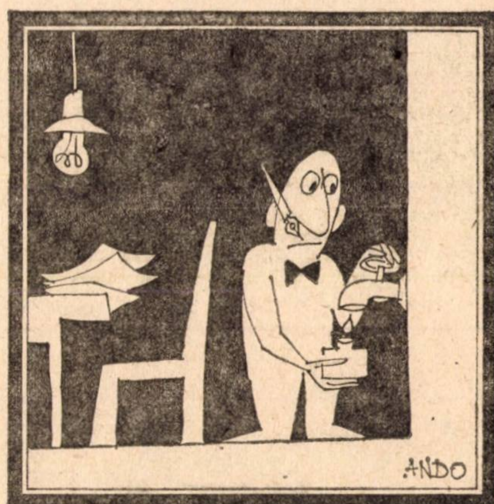
— Vrei să spui cumva că cel care a ridicat receptorul a fost Sharpe ?

— Și chiar crezi că n-ar fi putut fi ? După masă tocmai terminase de aranjat gardul viu al familiei Curtis. La un moment dat a auzit telefonul sunînd și dacă a văzut că nu ridică nimeni, a intrat, și a ridicat receptorul. Așa cum am crezut că a făcut aici fiind ! Nici faptul că am întrebat de doamna Corbett nu are nici o importanță, mama putea fi tot atît de bine și aici dar și acolo. Care încăpere crezi că ar fi putut fi considerată de Esther drept cea mai sigură pentru o asemenea discuție dacă nu propria ei casă ? Curtis era în oraș, iar servitoarele tocmai la bucătărie, adică în cealaltă parte a casei. Auzind prima mea versiune, potrivit căreia discuția auzită de mine la telefon ar fi avut loc la tine, Esther a declarat că întreaga după masă și-a petrecut-o singură acasă. De aceea părea atît de liniștită și mulțumită, ca o vulpe aș zice : îi oferisem un alibi !

— Bine, să zicem că ai dreptate. Dar ce te face să crezi că bărbatul respectiv era Payne ?

— Dar cine altul ar fi putut să fie ? În timpul acela tu îți consultai pacienții, Peter venise la cabinetul tău pentru a lua prafurile pentru mama. Nu rămîne decît Payne ! Ieri seara Esther și-a zis, probabil, că-și poate permite să afirme că, în timp ce Curtis era în oraș, Payne a fost acasă toată după-amiaza. Dar atunci ea „credea" că discuția auzită de mine în telefon avusese loc aici ! Ea a mai zis că Payne era în camera lui, dar de bună seamă asta e o minciună sfruntată !

— Dar siameza ?

— Servitoarea lui Gregory a zis astăzi ceva despre o pisică. Că se aciuise pe la ei sau așa ceva... Nu pot garanta însă că era o siameză.

Allan se ridică și începu să se plimbe prin salonul de așteptare.

— Dar nu înțeleg de ce Sharpe a fost ucis **aici** ! Crezi cumva că Payne l-a urmărit ?

— Categoric ! Payne și Esther nu-și puteau permite pentru nimic în lume ca trupul neînsuflețit al lui Sharpe să fie găsit la ei. Allan, ce naiba, tu nu înțelegi ce se ascundea în spatele acelei discuții ? Payne sau Esther au băgat de seamă la un moment dat că telefonul rămăsese deschis. Atunci au întrerupt brusc orice schimb de cuvinte între ei. Între timp Sharpe s-a întors din grajd crezînd că aparatul era încă deschis. Le spuse celor doi că din greșală au întrerupt legătura. Întrebat cine sunase, Sharpe a răspuns că domnișoara Corbett. Esther și Payne și-au dat seama că am prins ceva din discuția lor. Și mai erau ferm convinși că nu voi recunoaște vocea lui Payne pentru că acest om era complet necunoscut pentru mine. Pe Esther o cunoșteam doar de puțină vreme așa că... Ei și-au zis, mai mult ca sigur, că nu le voi recunoaște vocile decît în cazul în care îl voi întîlni și voi sta de vorbă cu Sharpe. El era singurul martor care știa că eu sunasem și tot el era singurul martor care știa că Esther și Payne discutaseră în sufragerie. Nu-i surprinsese el la întoarcerea din grajd ? !

— Așadar, pe Sharpe nu iapa mea l-a omorît?!

— De ce am crede că iapa l-a ucis ? Numai pentru că i-am găsi cadavrul în grajd ? Pentru că rana avea forma unei potcoave ? Nu crezi că Payne i-ar fi putut aplica foarte bine lovitura cu o potcoavă ? Și nu poți crede că a făcut acest lucru în grajd numai pentru a acredita ideea că „accidentul" a avut loc în grajd ?

Allan rămase o clipă pe gînduri.

— Dar cu vocea aceea cum rămîne ? În argumentarea ta există o hibă. Cum explici vocea lui Payne pentru că orice ai spune el nu are un glas aspru, răgușit...

— Tocmai de asta am venit la tine, Allan. O explicație trebuie să existe. Ești medic și te rog să te gîndești dacă nu există vreun drog, vreun stimulent care să poată schimba vocea omului.

— Stai ! zise Allan tăios. Dar Payne nu avea nici un temei pentru a-și fi schimbat vocea atunci cînd tu ai ascultat la telefon și asta pentru bunul și singurul motiv că el nu știa că cineva ascultă discuția. Și nici că și-ar fi schimbat vocea după aceea nu poți spune. În acest caz ar fi observat și Curtis, el îl cunoaște pe Payne de la nunta lui cu Esther. Singur mi-a spus-o...

— Afurisită treabă ! În cazul acesta a avut un noroc teribil că telefonul i-a schimbat glasul. Dar nu există vreun medicament, ceva care să asprească vocea omului pentru un ceas-două...

— ...și după aceea să răsune din nou ca un clopoțel ! Zîmbetul lui Allan trăda ușurare și amuzament. Nu-i nimic de făcut, Amy.

Fata se întoarse să-și ia o țigară, dar se opri la jumătatea drumului. Privirea îi căzu pe o grămadă de reviste medicale aruncate pe masă.

— Allan, cred că am găsit ! Vezi cuvîntul ăsta de pe copertă ?

— Care cuvînt ?

— Alergie ! Adică o boală care, precum vine de repede, pe atît de repede dispare. Asta o știu pentru că am avut și eu o alergie a pielii provocată de lacul pentru unghii. Dacă Payne suferă de alergie a corzilor vocale ? Ce-ai zice dacă cu puțin timp înainte de a-i fi auzit eu glasul s-ar fi expus unui tratament sau mai știu eu mai cum să-i zic... Asta așa, pentru orice eventualitate... În felul acesta știa că nimeni n-ar avea cum să-i recunoască vocea, care, între timp, și-ar fi revenit. Nu există... Nu există vreun preparat care să poată anula efectele alergiei... Pînă și o inhalație nevinovată ar putea...

— De obicei alergia durează mai mult, zise Allan.

— Dar nu în toate cazurile. Nu fi atît de sceptic, Allan. Ce-ai zice dacă am căuta amîndoi niscaiva cazuri prin cărțile tale de medicină...

— Tu uiți că mă așteaptă pacienții ? se burzului Allan.

— Tu vezi-ți de pacienții tăi, iar eu am să caut prin cărți, trebuie să găsesc ceva pînă te-ntorci.

— Bine, dar te anunț că astă seară doamna Adams este liberă.

— Menajera ? Asta înseamnă că te iau la noi astă seară. Să cinăm împreună...

— Povestea asta nu ți-a tăiat pofta de mîncare ?

— Care poveste ?

— Păi asta... E-o problemă a poliției... Eu nu vreau să am de-a face cu poliția.

— Dar...

— Știu, crezi că spun asta pentru că e vorba de Esther. Nu-i adevărat, mă gîndesc numai la nefericitul ăla de Payne. Ce-ar fi să se fi îndrăgostit lulea de Esther ? Crezi cumva că ai jubila știindu-l închis împreună cu Esther, din cauza ta, pentru crimă ?

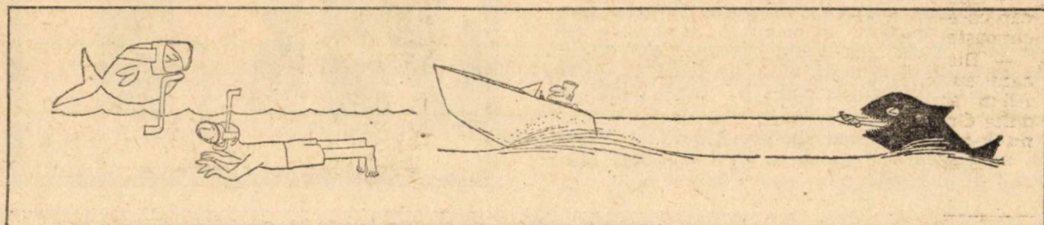
— Iar tu crezi că ai jubila citind în gazete că Gregory Curtis a fost asasinat pentru că noi doi n-am făcut nimic pentru a-i salva viața ?

— Ai dreptate, Amy. Așa este.

★

După ce Allan plecă, Amy lăsă jaluzelele și aprinse veioza de birou. Începu să citească. Cînd termină de răsfoit cartea și se uită pe fereastră, constată că afară era un întuneric de smoală. Privi la ceas. Se făcuse opt fără un sfert. Dar ce-o fi cu Allan de nu mai vine ? Ieși în hol, aprinse lumina și o văzu venind spre ea pe Houri, pisica siameză. Ce bine că-mi ține măcar ea companie, se gîndi Amy. După aceea răsuci la loc întrerupătorul.

Toată casa rămăsese cufundată în întuneric. Să se fi ars siguranța ? Vreun scurt circuit ? Nu avea idee cam pe unde ar putea fi tabloul

cu siguranțele. Deschise ușa principală. Deodată simți că ceva o atinsese pe gleznă. O fi Houri, o fi plecat la vînătoare de șoareci... Unde o fi lăsat mașina ? În partea dreaptă. În stînga ? Întunericul se amestecă cu ceața așa că Amy se orienta cu mare greutate.

Se trezi deodată prinsă de gît. Sub mănușă simți pulsul brațului celui care o prinsese. O altă mînă, tot în mănușă, îi acoperi gura și nasul. Simți că se înăbușe. Încercă să se cabreze, dar picioarele n-o mai ascultau. Nu putu nici să se întoarcă pentru că coloana vertebrală îi era fixată cu piciorul de către cel care o atacase. Sîngele îi vuia în tîmple. I se păru că gîtul i se scurtează, simți cum capul i se ridică tot mai sus. Auzi apoi scrîșnet pe nisip, mai auzi o lovitură puternică apoi se prăbuși la pămînt.

În cădere își zdreli mîna de pietrele ascuțite. N-o durea. Se ghemui puțin și în aerul rece al țărmului aproape că nu-și dădea seama de durerea de la gît și de pulsul foarte ridicat. Auzi pași care se îndepărtau în fugă.

— Sînteți teafără ?

O rază palidă de lumină căzu pe pietriș lîngă mîna ei. Cineva îi puse mîna pe picior. Amy respiră adînc, deschise ochii și privi.

— Dv. sînteți ? Pe cine așteptați ?

Payne stătea lîngă ea așa cum un cowboy ar fi stat în fața focului dintr-un cămin. În colțul gurii îi încolți un zîmbet.

— Păi... Dar cine a fugit de aici ?

— Cineva care a încercat să vă omoare. L-aș fi urmărit dacă aș fi știut că nu sînteți rănită.

— Dv. l-ați văzut ?

— Nu, dar poate credeți că eu am fost cel care...

— Chiar dacă nu-mi face plăcere să o spun, eu așa cred...

Zîmbetul îi cuprinse acum toată fața.

— Dar de ce o fi încercat cineva să mă omoare ?

— Poate că ați pus întrebări prea indiscrete. Sau poate...

— Sau poate ce ?

— Sau poate pentru că ați fost confundată cu cineva. E întuneric ca-n mormînt. Și, în plus, sînteți destul de înaltă pentru o fată, iar blugii cad la fel pe toți oamenii... Să vă ajut pînă la mașină... Să vă duc acasă...

— Dv. ați venit pe jos pînă aici ?

— Știu o scurtătură, iar mie îmi place să mă plimb.

— Și cînd e ceață ?

— Ceața-i un aliat teribil atunci cînd urmărești pe cineva.

— Dar pe cine ați urmărit ?

— Pe dv. Altfel cum aș fi apărut aici așa, tam-nisam ? Am auzit cînd i-ați spus Estherei unde vă duceți. M-a nedumerit expresia chipului ei și mi-am zis că s-ar putea întîmpla mai știu și eu ce... De aceea am pornit pe urmele dv. Cu puțin timp înainte de a se fi stins lumina mi s-a părut că aud pași în spatele casei. Am înconjurat toată casa...

Amy se așeză pe scaun și începu să tremure.

— Spuneți-mi, zise Payne, de ce v-a intrat în cap că eu aș fi asasinul ? Doar pentru că nu mă cunoașteți ?

— Discuția lui Esther cu bărbatul acela, pe care eu am ascultat-o, nu a avut loc aici, la Allan, așa cum am crezut la început, ci la familia Gregory. Or, în după amiaza aceea în casă nu v-ați aflat decît dv. și Esther...

— E adevărat, am fost la Gregory, dar nu cu

Esther. Am fost în camera mea de sus. Jos, în sufragerie ea putea vorbi cu absolut oricine...

— Atunci de ce aţi privit-o atît de fix pe Esther azi după masă ? În momentul acela mi-am zis că dv. sinteţi asasinul. Şi amantul ei.

— Ura este la fel de pătimaşă ca şi dragostea, rise Payne. Dar v-am spus că n-o iubesc pe Esther.

— Dacă într-adevăr n-aţi fost dv. atunci am ajunst exact în punctul din care am plecat, zise Amy. Cu o singură deosebire : acum îmi plăceţi mai mult !

— Numai pentru că v-am venit în ajutor ?

— Îmi păreţi a fi cu totul alt om.

— Am făcut ceva progrese, zîmbi Payne. Acum cred eu că discuţia cu pricina a avut loc la Gregory, pentru că este mai lesne de presupus că aţi obţinut legătura cu numărul pe care l-aţi dorit decît că i-aţi cerut centralistei un număr greşit...

— Încă o întrebare : „Unde-i nembutalul ?" Scena asta mi-o imaginez astfel : Esther era aici...

— Dacă-mi daţi voie. De regulă, criminalii nu ţin predici în locurile în care făptuiesc ceva. E mai uşor de acceptat că individul acela suspect a venit aici după nembutal pe care apoi l-a dus acasă la Esther, unde puteau discuta în linişte. Mai e ceva ?

— Vocea bărbatului aceluia... De ce era aşa de răguşită ? Nici unul dintre prietenii Estherei, pe care-i cunosc, nu au asemenea voce. Să fi fost vocea lui normală ? Sau a fost influenţată în vreun fel ? Vreo alergie ?

— Alergie ?! făcu Payne lovind volanul cu pumnii. Asta-i, Amy ! îi rosti el numele pentru prima dată. Miine va trebui să discut cu Murchison.

— Cazul acesta nu prezintă interes pentru poliţie. Ei sînt de părere că Sharpe a fost omorît de iapa lui Allan.

— Asta a fost părerea lor la început, zise Payne. Dar Murchison spune că potrivit analizelor de laborator, lovitura n-a putut fi dată de copita unui cal. N-a fost atît de profundă pe cît ar fi cerut-o forţa unui cal cum e cel al lui Allan. Potcoava a fost purtată de mîna unui om !

Payne porni motorul şi întoarse maşina. Farurile aruncară brusc o lumină pe drumul plin cu pietriş. Payne frînă brusc.

— Priveşte, spuse el.

Pe pietriş, în faţa maşinii, stătea nemişcat ceva care semăna cu un ghem de păr.

— E Houri, pisica menajerei lui Allan. Cu foarte puţin timp înainte trăia... De ce crezi că au făcut-o ? Şi cum ?

— Au omorît-o cu un cuţit ! răspunse Payne după ce opri motorul şi coborî.

— E posibil ca cineva să omoare cu cuţitul o pisică siameză fără a fi zgîriat ?

— Cam nu prea, doar că cuţitul a fost aruncat de la distanţă. În unele detaşamente militare se acordă foarte multă atenţie aruncării cuţitului. Tot acolo se învaţă şi arta de a sugruma, zice Payne răsturnînd cu vîrful pantofului corpul pisicii. Cuţitul nu-i de găsit. Amy, îţi promit că mîine seară vei auzi din nou vocea aceea răguşită. Sînt convins că va fi una şi aceeaşi cu cea auzită la telefon...

— La masa de la Gregory ?

— E singura posibilitate. Avem timp berechet pentru a pregăti totul aşa cum se cuvine. Practic, toată ziua de mîine ne stă la dispoziţie. Mai mult nu spun. Mîine va trebui să-ţi iei inima în dinţi pentru a-l identifica... Dar de ce plîngi ?

— Pentru că numai trei oameni ştiau că astă seară vin la Allan : Esther, dumneata şi Allan.

— Esther ar putea să-ţi mai spună pe cineva.

— Allan are ceva comun ?

— Din păcate, are. Vezi, o construcţie costă astăzi o groază de bani. Nici măcar un doctor care lucrează într-un centru climateric la modă nu cîştigă anual atîţia bani încît să-şi poată plăti o aripă nouă la casă, un grajd şi un cal pur-sînge...

★

A doua zi Amy veni prima la masă la Gregory. Esther era singură în sufragerie. Veni apoi şi Curtis.

— Payne mi-a spus că aţi fost atacată, domnişoară Amy.

— Atacată ?

Sprîncenele Estherei zburară în sus.

— A urmărit-o un...

Pe uşă intră Payne. Esther îl invită să vină mai aproape. La scurt timp intră, vesel şi gălăgios, Allan.

— De ce vă prefaceţi cu toţii a fi atît de ceremonioşi ? zise el după ce-i salută pe toţi cei de faţă.

— Amy nu se simte prea bine, zise Esther şi ochii îi străluciră de răutate. Zice că un maniac a încercat aseară să o sugrume... După ce a plecat de la tine.

— N-am spus eu maniac, mormăi Amy.

— Vorbiţi serios ? întrebă Allan foarte şocat.

— Da, răspunse Amy, ducîndu-şi involuntar mîna la gît.

— Aţi anunţat poliţia ? întrebă Allan.

— Ce sens ar avea ?

— Trebuia s-o anunţaţi. Cred că e vorba de una şi aceeaşi persoană cu cea care a omorît-o pe sărmana Houri. Sigur un maniac.

În faţa casei opri o nouă maşină. Cu ea veniră Peter, Kate şi Natalie. Natalie se strecură, plutind mai mult, în sufragerie.

— Bună ziua Esther. Mie mi-a fost foarte limpede că individul care a atacat-o aseară pe Amy este fie un psihopat, fie un huligan din New York, dar...

— Dar nu sînteţi sigură, vreţi să spuneţi, o întrerupse Payne.

Natalie rămase cam neliniştită.

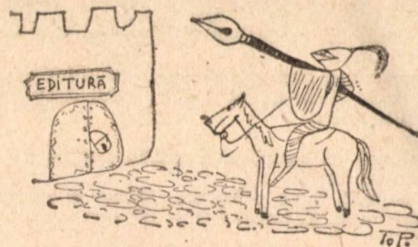
— Păi... e vorba de aceeaşi tehnică. Sugrumarea. Cine altul ar putea fi ?

— Sîntem la un coctail, spuse Curtis, n-ar fi mai bine să discutăm lucruri mai plăcute ?

Kate nu scoase nici măcar un cuvînt. Pe chipul ei nematurizat ochii păreau mai mici ca de obicei.

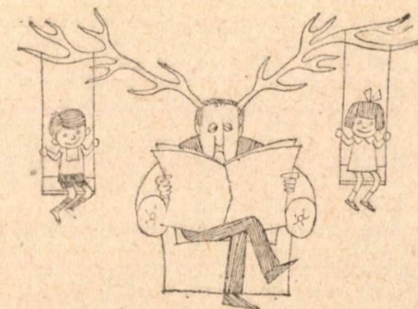

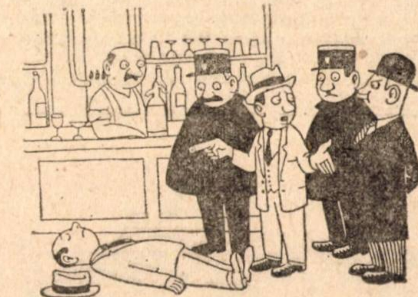
— Te frămîntă ceva ? o întrebă Amy.
— Numai ce este între Peter și Esther. Doamne, cum s-o sfîrși ?
Peter se apropie de soția lui.
— Nu bei nimic, Kate ?
— N-am nici cea mai mică dispoziție, răspunse Kate cu un zîmbet trist.
Curtis strănută pe neașteptate. Duse mîna după batistă. Ochii i se roșiră și i se umplură de lacrimi. Scoase batista din buzunar și își acoperi cu ea întreaga față.
— Ia repede o aspirină. Ține pastila sub limbă pînă se dizolvă. O să te simți imediat mai bine... Încearcă să nu vorbești... Am să te duc sus..., zise Allan strîngîndu-l tare de umărul care începuse să-i tremure.
Cei doi se îndreptară spre ușă. Allan se opri brusc. Glasul îi tremura de enervare.
— Ce caută animalul ăsta aici ?
Ușa salonului pentru muzică se deschise și prin ea pătrunse în sufragerie o pisicuță.
— Dați afară pisica ! strigă Esther.
— Repede sus, zise Allan trăgîndu-l pe Curtis după el.
Payne le ațînu calea.
— De ce această emoționantă grijă ?
— Pentru că eu sînt doctorul lui Curtis !
— Bine, și ? Doamne, cîte ocazii are astăzi un doctor pentru a jecmăni...
— Ce vreți să spuneți ?
— Că numai un doctor i-ar fi putut da aici nembutal. Și că numai un doctor l-ar fi putut scăpa aici pe Curtis de simptomele alergiei. Zilele astea și în ultimii trei ani. Cine altul dacă nu un doctor care, după război, voia să-și deschidă un cabinet medical prosper ? Onorariile doctorilor variază în funcție de cîștigul pacienților. Curtis plătea bine, gras și dv. ați făcut desigur tot ce ați putut pentru a menține înaltă cota cîștigurilor. De aceea Amy a fost indusă în eroare și a crezut că discuția respectivă a avut loc în salonul dv. de așteptare. Sperați ca prin aceasta să spulberați orice presupunere : în salon se afla, se putea afla absolut oricine, nu ?
Allan eliberă mîna lui Curtis.
— Șantaj ? E-un nonsens !
— Nu-i vorba numai de șantaj, domnule ! Ci și de tăinuire de crimă ! zise Payne cu glas foarte clar și foarte puternic.
— Crimă ? Nu cumva vă închipuiți că aș avea ceva comun cu uciderea lui Sharpe, sau... Allan tăcu brusc, apoi zise : n-am să mai deschid gura decît în prezența avocatului !
— Curtis, vino sus ! zise Esther cu voce calmă.
Payne îi rămase mai departe în cale.
— Încă o întrebare, Curtis : ce caută pisica asta aici, în seara asta ?
Curtis ridică din umeri.
— Asta are vreo importanță ? întrebă Esther plină de mînie.
— Pot să vă explic eu cum s-au petrecut lucrurile, zise Payne. Pisica asta eu am adus-o, dar știți de ce ?
Curtis ridică din nou din umeri.
— De ce nu-mi răspundeți cu cuvinte, domnule Curtis ? Vă e cumva teamă să vorbiți în prezența domnișoarei Corbett și a pisicii ?
— Să nu scoți un cuvînt, Curtis ! îi șuieră Esther printre dinți.
Curtis o prinse de mînă.
— Iubito, ce importanță mai au acum toate astea ? Ei știu totul, or să ne și demonstreze ceea ce știu... Mai bine să.., dar se opri și o

— Nu mai înțeleg nimic, doar l-am amenințat cu degetul și el s-a prăbușit...

privi pe Amy în ochi. Privirea lui era plină de tristețe și rușine. Ei, ce zici, Amy ? Glasul meu este același cu al bărbatului pe care l-ai auzit la telefon ?

Glasul adînc, răgușit, dar neasemănător glasului de toate zilele al lui Curtis, tăcu. Amy dădu din cap și zise :

— Da !

Nu apucă să spună mai multe pentru că o podidiră lacrimile.

— Scumpul meu, dragule... Esther îi împinse un pahar apoi îl îmbrățișă și își puse capul pe umărul lui.

Curtis bău tot conținutul paharului după care se întoarse spre Payne.

— De ce ne-ați făcut asta ?

— Pentru că dv. și Esther mi l-ați omorit pe prietenul meu cel mai bun, pe Charley Maitland. Și asta pentru ca să vă puteți căsători ! Și ați plănuit să mă ucideți și pe mine cînd v-ați dat seama că vă suspectez !

Pisica al cărei miorlăit l-a auzit Amy atunci seara, în telefon, era o pisică străină, care se rătăcise pe aici. Esther a obligat-o pe servitoare s-o dea afară din casă. Și asta pentru bunul și singurul motiv că dv., domnule Curtis, faceți alergie la pisici ! Asta încă de pe vremea războiului, cînd v-ați satisfăcut stagiul pe țărmul de vest. De aceea aici nimeni nu știe de boala dv. Cînd i-am telefonat lui Charley în seara aceea în care murise, dv. ați fost cel care ați ridicat receptorul. Aveați o voce aspră și răgușită din cauza pisicii aceleia persane, la care Charley ținea atît de mult. Nu voiați ca cineva să afle de prezența dv. acolo, în seara aceea. Din această pricină ați făcut tot ce v-a stat în putință pentru a vă ascunde alergia, simptomele ei...

Venind aici, doctorul dv. Allan, a găsit cauza alergiei. Bine-nțeles că i s-a părut suspect că faceți așa o taină din alergia asta, dar, vă dați seama, asta l-a ajutat enorm să vă șantajeze...

La coctailul doamnei Corbett, atunci seara, ați venit prea tîrziu. Ați rămas în grajdul lui Allan pentru a-l ucide, și l-ați ucis pe Sharpe. De aceea, cînd ați intrat pe fereastră i-ați spus Estherei, dar avînd grijă ca Amy să audă : „Unde ai fost toată după amiaza ? Credeam că treci pe la club să mă iei și să mergem la bazin !" Voiați ca Amy să creadă că nu v-ați văzut întreaga după masă.

Povestea este cu atît mai amară pentru dv. cu cît o iubiți pe Esther și nu voiați să o pierdeți Iar cel care a atacat-o pe Amy ieri seară, în preajma casei lui Allan, tot dv. ați fost. Numai că nu pe Amy voiați s-o ucideți, ci pe mine ! Eu prezentam pentru voi doi, pentru Esther și pentru dumneata, o amenințare continuă. Esther a fost cea care v-a spus că am plecat spre casa lui Allan, pe urmele lui Amy. Cînd ați văzut că Allan a plecat, ați crezut că și Amy e cu el. Ați crezut, mai departe, că eu am rămas în casă, că urmăresc să dau peste dovezi cu care să-l pot șantaja: Ați rămas, de aceea, în fața casei așteptîndu-mă ! Amy e cam cît mine de înaltă și, în afară de asta, era întuneric și ceață. Ați încercat s-o sugrumați, crezind că, de fapt, mă sugrumați pe mine !

Vă mărturisesc că nu mă așteptam ca semnele alergiei să apară atît de repede. De altfel, Murchison trebuia să fie aici... Dar nu-i nimic, trebuie să pice dintr-o clipă într-alta.

— Mă tem că va veni prea tîrziu ! zise Esther. Ochii ei avură o fulgerare zeflemitoare. Privirea ei se opri apoi pe chipul lui Curtis : Iartă-mă iubitule... conchise ea.

Curtis rîse.

— Cred că n-a observat cînd ai dat drumul pastilei în pahar ?! Îți mulțumesc, Esther.

Și zicînd acestea, Curtis apropie fața lui de cea a Estherei. Acum Amy îl vedea pe Curtis așa cum era. Un îndrăgostit condamnat. Pierdut. Disperat...

Paolo al Francescăi...

★

Peste cîteva zile Payne o vizită pe Amy la locuința ei din New York.

— Charley Maittland nu era de acord cu divorțul cerut de Esther, zise Payne.

Curtis și Esther credeau că o vor duce bine și fără divorț, dar aveau nevoie de bani, nici Esther, nici Curtis nu aveau bani. Curtis era atunci la marginea prăpastiei, el se ocupa de exportul de mătăsuri, dar războiul a pus capăt acestei îndeletniciri prospere. Atunci s-a gîndit că asigurarea de pe urma lui Charley i-ar putea ajuta să învingă dificultățile financiare și că moartea lui Charley le-ar deschide drumul spre căsătorie. Iată de ce ei s-au hotărît să-l ucidă, și l-au ucis pe Maittland.

— Tot Curtis a fost cel care a omorit siameza în fața casei lui Allan ? întrebă Amy.

— Curtis nu-și putea permite luxul de a se apropia de o pisică ! Asta i-ar fi declanșat imediat alergia ! În al doilea rînd el nu-și putea permite acest lucru pentru că nu avea de unde ști cînd o să te întîlnească. De aceea a aruncat în eu cu cuțitul lui militar...

Amy rămase pe gînduri cîteva clipe.

— Așadar, n-a fost nici Allan, nici Peter, ci Curtis. Singurul pe care l-am crezut nevinovat !

— L-ai cunoscut pe Curtis cînd aveai nouăsprezece ani. El avea atunci treizeci... Cum ar fi putut o fetiță să cunoască cum va arăta el ca om matur, sub masca lui de om civilizat ?

— Și acum ce-o să fie ?

— Se va termina totul fără proces, zise Payne ridicînd din umeri. Allan s-a recunoscut complice, Curtis și Esther au încetat din viață, în timp ce Murchison îi transporta, în cătușe, spre comisariatul de poliție...

Amy rămase din nou pe gînduri apoi recită cu glas nesigur, tremurător :

„Păcat, acum și sărutărilor
venintu-le-a clipa de bun rămas..."

Payne o prinse de mînă.

— Te invit să cinăm împreună. Primești invitația mea ?

Și, spre surprinderea, spre totala lui surprindere, Amy răspunse cuprinsă de o mare bucurie :

— Da !!

Versiune românească de
Nicolae Nicoară

„Nu se poate vorbi de educaţie politică, de cultură revoluţionară, fără cunoaşterea limbii, a literaturii, a istoriei glorioase a poporului nostru."

NICOLAE CEAUŞESCU

Luceafărul

O ZI A CONŞTIINŢEI NAŢIONALE
EXISTĂ O GENERAŢIE LABIŞ ?
DOSARE DESCHISE
UN POEM CENTENAR : LUCEAFĂRUL
TUDOR VLADIMIRESCU -- ANTIETERISTUL
75 DE ANI DE LA ÎNFIINŢAREA S.S.R.
DIN CRONICA UNITĂŢII NAŢIONALE
REBREANU INEDIT
GENERALUL POMUŢ, EROU AL NAŢIUNII AMERICANE
FILE DIN EPOPEEA MARII UNIRI A ROMÂNILOR
ARGHEZI INEDIT
L.F. CELINE : «MOARTE PE CREDIT»
MAPAMOND

ROMÂNIA – PĂMÎNT AL SPERANŢEI
LUCEAFĂRUL – 25
ARENA LITERARĂ
MARIN PREDA : DELIMITĂRI DE GENERAŢIE
COLINDE
POVESTIRI CU HAIDUCI : «TUNSUL»
PROZĂ DE FĂNUŞ NEAGU
SĂRBĂTORI DE IARNĂ ÎN 1838
BEIRUT – TRAGEDIA UNUI ORAŞ
O SUTANĂ ÎNSÎNGERATĂ

1983
ALMANAH

CĂLĂTORIE ÎN CARAIBI ● POTEMKINIADA ● UN SIMPOZION DESPRE PLAGIAT ● UN BASM ROMÂNESC AJUNS „BEST-SELLER" ÎN LITERATURA MAGHIARĂ A SEC. AL XVI-LEA ● NATALIA ŞI DIOSCURII
SF : ARTUR CLARKE ● POVESTIRI POLIŢISTE ● CIRCULÎND PRIN COPACI ● DIVERTISMENT
MAFIA SAU CUM ÎNCEPE UN CAID ● FRAGMENTE DIN «NAŞUL»
FOTBAL : UN CAMPIONAT MONDIAL AL DECEPŢIILOR ? ● MODA 1983

Lei 25